XI. évfolyam, 21. szám
1955. május 26

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

MARS GONDJAI

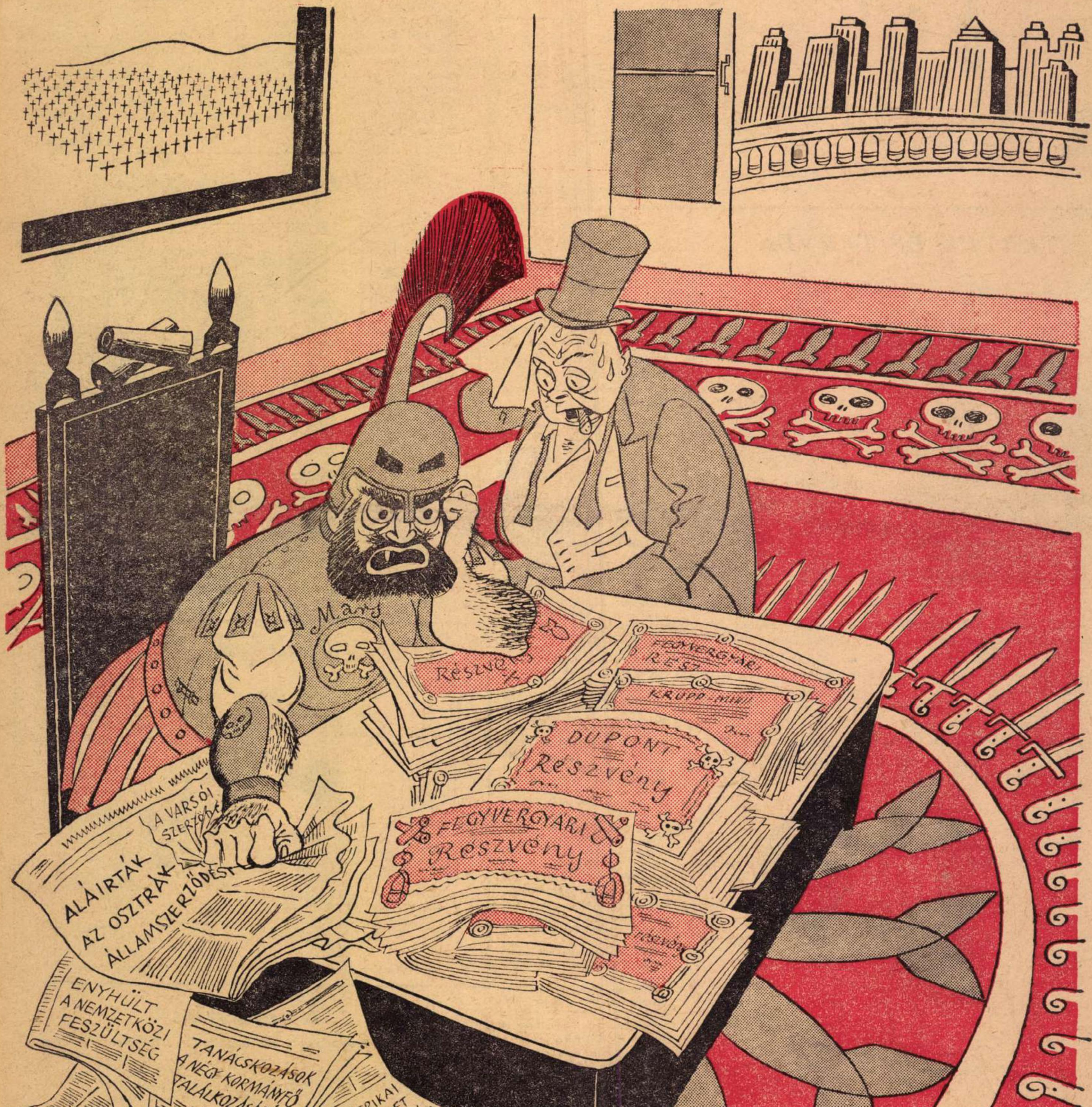
Mars
Részvény
FEGYVERGYÁRI RÉSZ
KRUPP-MŰVI
DUPONT Részvény
FEGYVERGYÁRI Részvény
Részvény
A VARSÓI SZERZŐDÉS
ALÁÍRTÁK AZ OSZTRÁK ÁLLAMSZERZŐDÉST
ENYHÜLT A NEMZETKÖZI FESZÜLTSÉG
TANÁCSKOZÁSOK A NÉGY KORMÁNYFŐ TALÁLKOZÁSÁRÓL
ÁZSIA-AFRIKAI ÉRTEKEZLET
Sz

— Bankár úr, a háborús feszültség csökkenőben van... Nem kellene ezeket a részvényeket eladni??

Ötletes megoldás

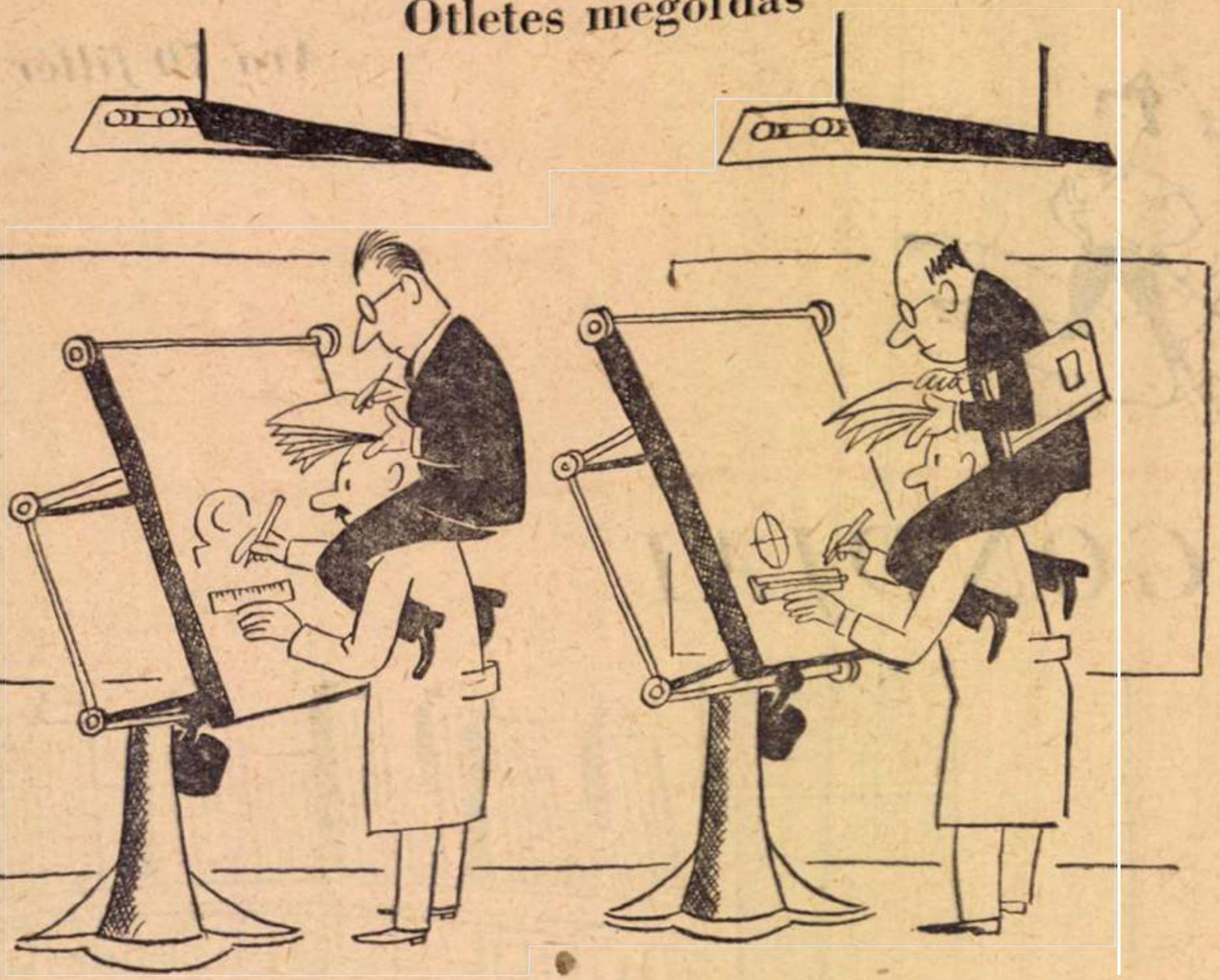

a felduzzasztott adminisztráció elhelyezésére

(Az RM Központi Terviroda DISZ-faliújság kiállításáról.)

TERVEK ÉS TERVEK

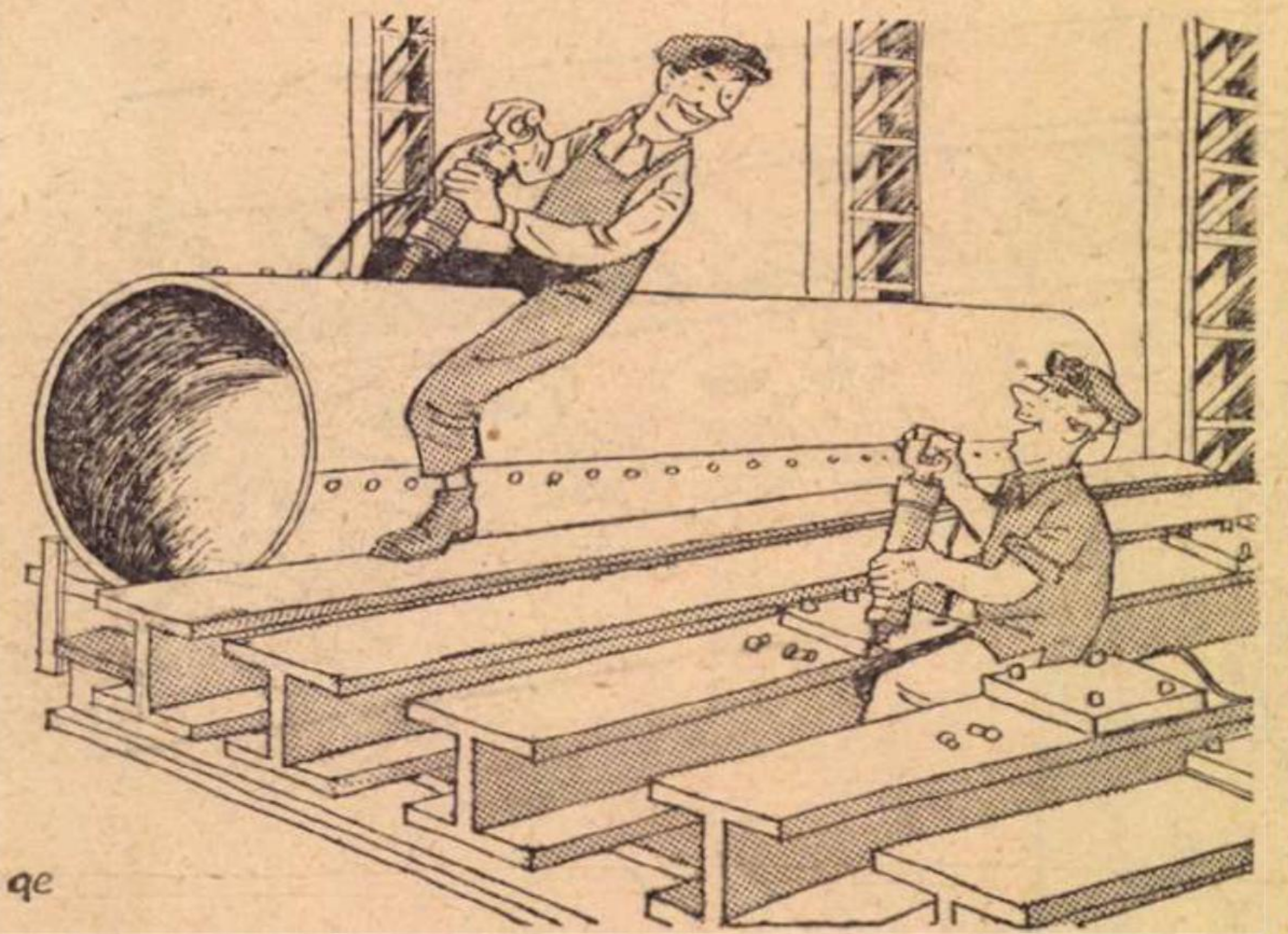

— Én az idén csak akkor veszem ki a szabadságom, ha teljesítettem a decemberi tervem, mert szeretek síelni a Mátrában.

— Én is csak akkor veszem ki, ha teljesítettem a decemberi tervem, mert szeretnék a Balatonban fürdeni — idén augusztusban...

KÍNAI MŰVÉSZEK ÜDVÖZLIK a Ludas Matyit jubileuma alkalmából

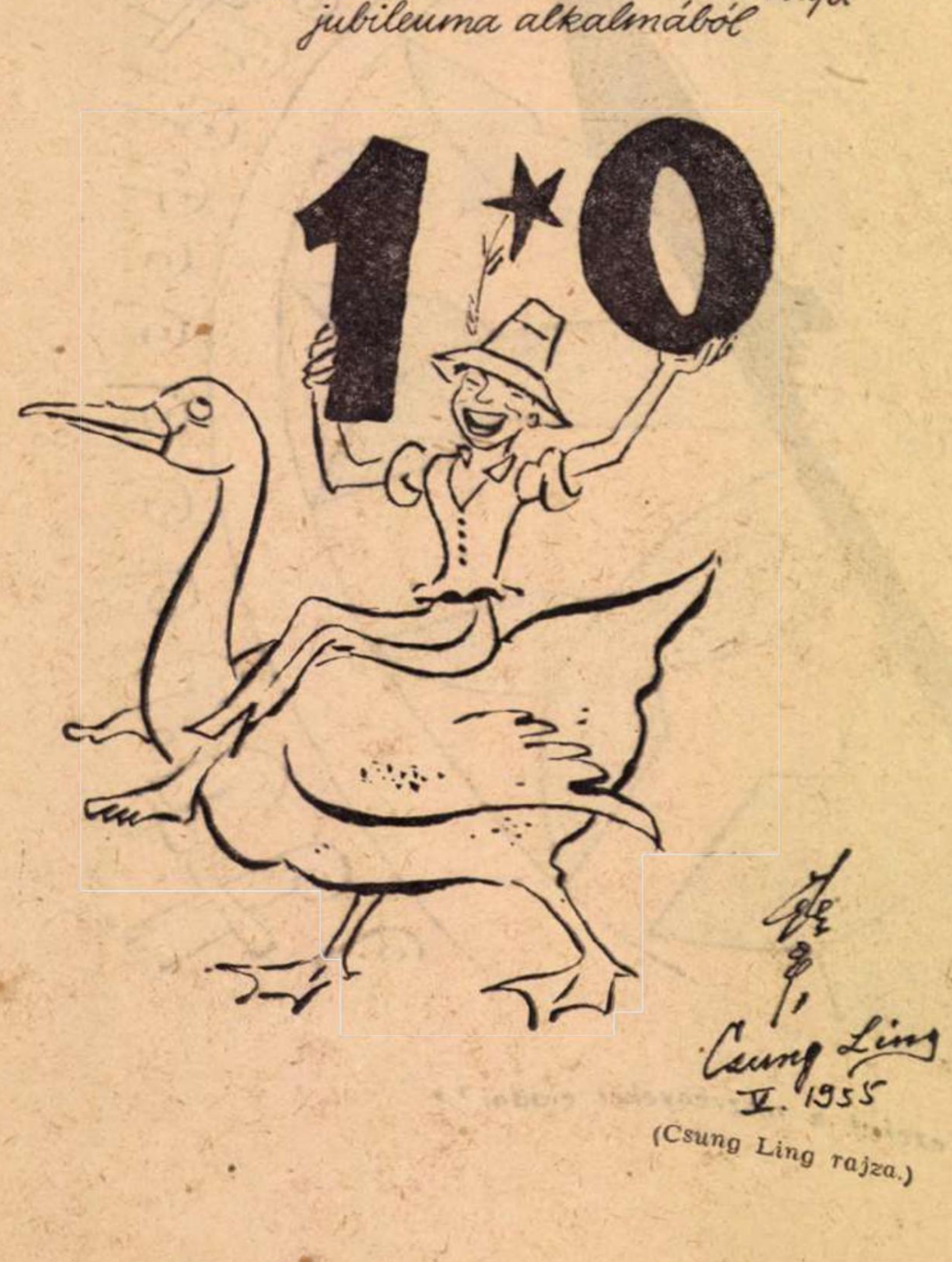

(Csung Ling rajza.)

EZT HALLGASSÁK MEG!!!

A totó-nyertesekről a legképtelenebb mendemondák szállnak szájról-szájra. Úgy érzem, nekem, a humoristának is hozzá kell járulnom ezekhez a történetekhez. Ime:

A többszázezer forintos nyereményt egy nyolcvankilenc éves, özvegy postamesternő nyerte meg, aki a totóról azt hitte hogy dunántúli kisközség.

A szelvényt álmában töltötte ki, aztán elfelejtkezett a dologról. Reggel be akart fűteni, de nem volt gyufája. Fidibuszt sodort a totóból és meg akarta gyújtani a villanyrezsón, de éppen akkor kikapcsolták az áramot.

Később bejött a szomszédék kisfia, aki megtalálta az összesodort szelvényt. Először arra gondolt, hogy megeszi, de a papirnak rossz ize volt, lemondott erről a tervéről és elhatározta: hajót csinál belőle. Mielőtt azonban a hajót vízre bocsátotta volna, kapott két pofont a mamájától és hazaráncigálták ebédelni. A szelvény épségben maradt.

Délután az özvegy öntudatlanul elcsoszogott a postára és ott bedobta a totót az arra kijelölt ládába, de még akkor sem tudta mit csinál. Azt hitte, hogy töpörtyűt vásárol a hentesnél.

Amikor aztán megtudta, hogy többszázezer forintot nyert, így sóhajtott fel:

— Isten nem ver bottal!

Gyalog ment el a bankba, pedig harmincöt kilométert kellett gyalogolni ítéletidőben.

Aznap rántottlevest evett vacsorára tavalyi zsemlyével.

Másnap elvállalt egy helyettes-mosónői állást és munkaidő után zongoraleckéket adott, pedig nem is tudott zongorázni.

A bankban lévő pénzhez nem nyúlt, sőt kölcsönkért egy vándorköszörűstől tíz forintot, havi egy forintos részletre, de már az első hónap végén haladékot kért.

A pénzszagra összegyült rokonokat szentképekkel ajándékozta meg és a legkedvesebb unokáját egy Erdős Renée idézettel bocsátotta el...

Már-már éhenhalt, amikor a békekölcsön-húzáson tízezer forintot nyert...

A kötvényből a szomszédék kisfia majdnem hajót csinált...

Bocsánat, nem bírom tovább idegekkel!

(m. gy.)

Amíg a saláta eljut odáig...

A szállításról van szó, amellyel néha annyi baj van. És a bürokráciáról is szó van, amely néha hinárként öleli körül a járművek kerekeit. Vagyis röviden: el tudod-e képzelni oh nyájas olvasó, mi történik akkor, ha például valamelyik turkevei termelőszövetkezetnek összejön egy rakomány salátája és el akarja szállítani a szolnoki piacra? Erre az egyszerű válasz ez volna:

— Van teherautója a szövetkezetnek, felrakják rá a salátát és beviszik Szolnokra.

Tévedsz kedves olvasó! Nem megy az ilyen könnyen. A termelőszövetkezet autója csak 30 kilométeres körzetben fuvarozhat. Ha ezt a körzethatárt át akarja lépni, erre külön engedélyt kell kérnie. Hiába vezet az elnök teljes felelősséggel esetleg egy többezer holdas termelőszövetkezetet, arra már nincs felhatalmazása, hogy a gépkocsival a maga felelősségére rendelkezzék.

Mit csinál hát a tsz-elnök Turkevén és máshol? És mit tesz a bürokrácia máshol és Turkevén? A példa beszél önmagáért.

Turkeve 67 kilométerre fekszik Szolnoktól, tehát ahhoz, hogy a saláta bekerüljön, engedélyt kell kérni. A kérelmet be kell küldeni a megyei tanács igazgatási osztályára. És az dönt? Áh, dehogy! Az elküldi a mezőgazdasági igazgatóságnak. És az megadja? Áh, dehogy! Az csak véleményezi. És miután véleményezett, visszaküldi az igazgatási osztályhoz. Tehát akkor már az igazgatási osztály kiadhatja, vagy megtagadhatja az engedélyt? Áh, dehogy! Fel kell küldeni a Földművelésügyi Minisztériumhoz. És az aztán határoz? Dehogy határoz! Átküldi a Közlekedési Minisztériumba véleményezésre. Onnan a földművelésügyibe és az visszaküldi — most már engedélyezve, vagy elutasítva — a megyei tanács igazgatási osztályának. Az aztán kipostázza a termelőszövetkezetnek.

A kérés tehát öt fórumot jár meg, közben megtesz 350 kilométert. De mi lett a frissen szedett salátával? A bürokrácia helyett azt ette meg a fene...

Tóth Kornél

Kerti munkák idején

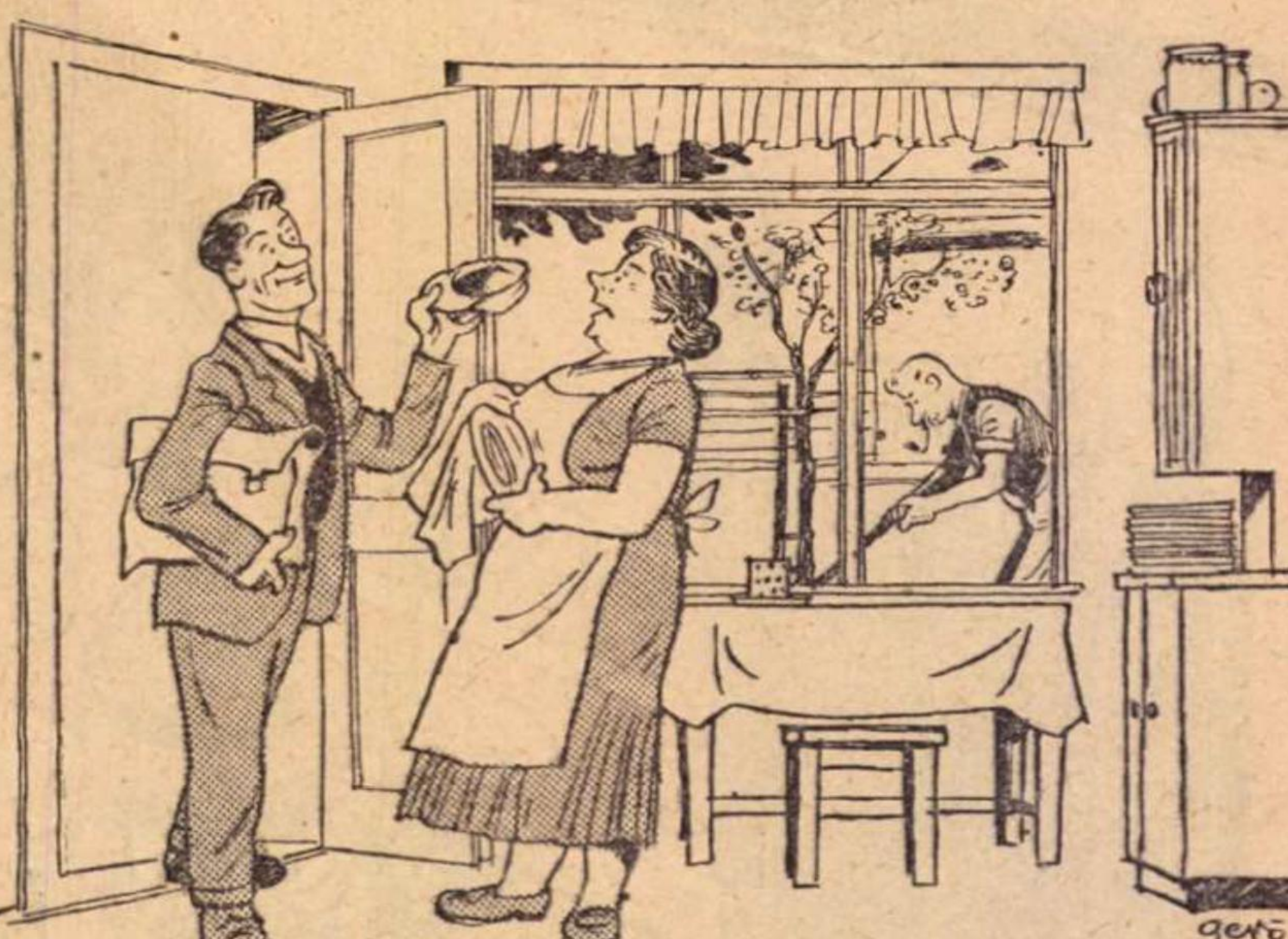

— Jónapot, Kovács néni!... A Pali bácsi ma beteget jelentett az üzemben... Most hogy érzi magát?

— Köszönöm fiacskám, kint kapálgat a kertben, mert nem tud munka nélkül meglenni a lelkem...

Női dolgok XXIV.

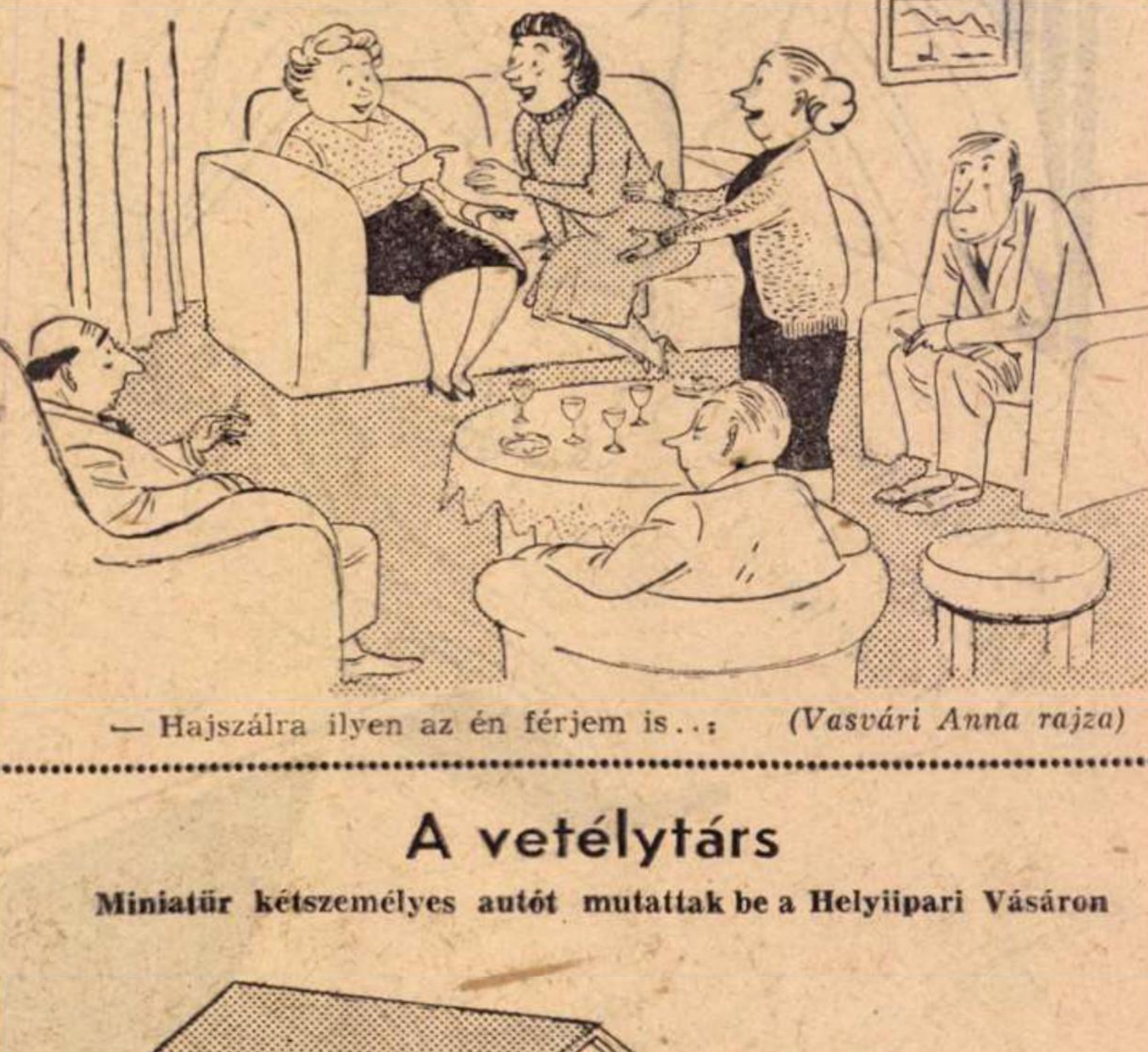

— Hajszálra ilyen az én férjem is...: *(Vasvári Anna rajza)*

A vetélytárs

Miniatür kétszemélyes autót mutattak be a Helyiipari Vásáron

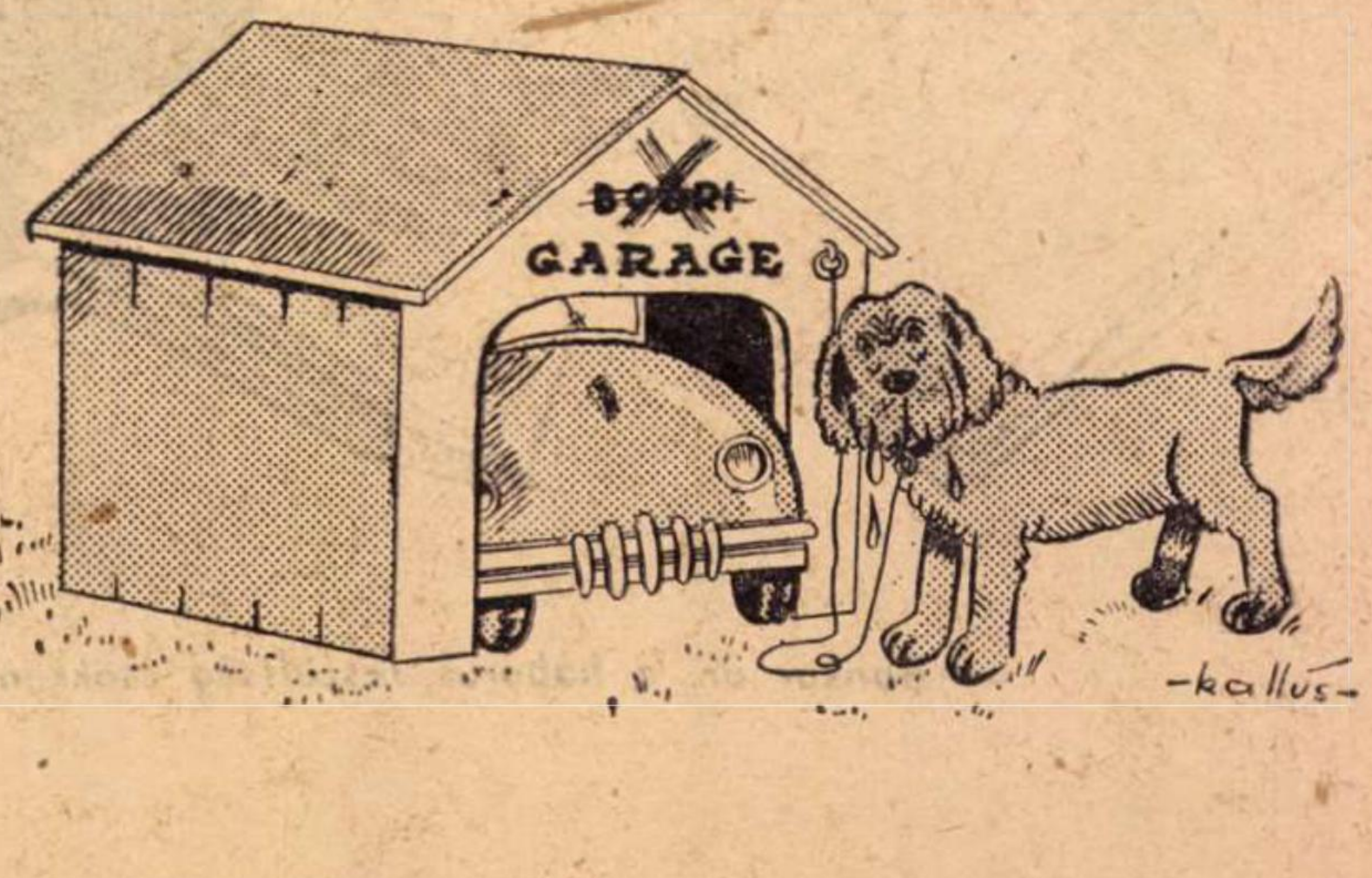

Az elfelejtett ember

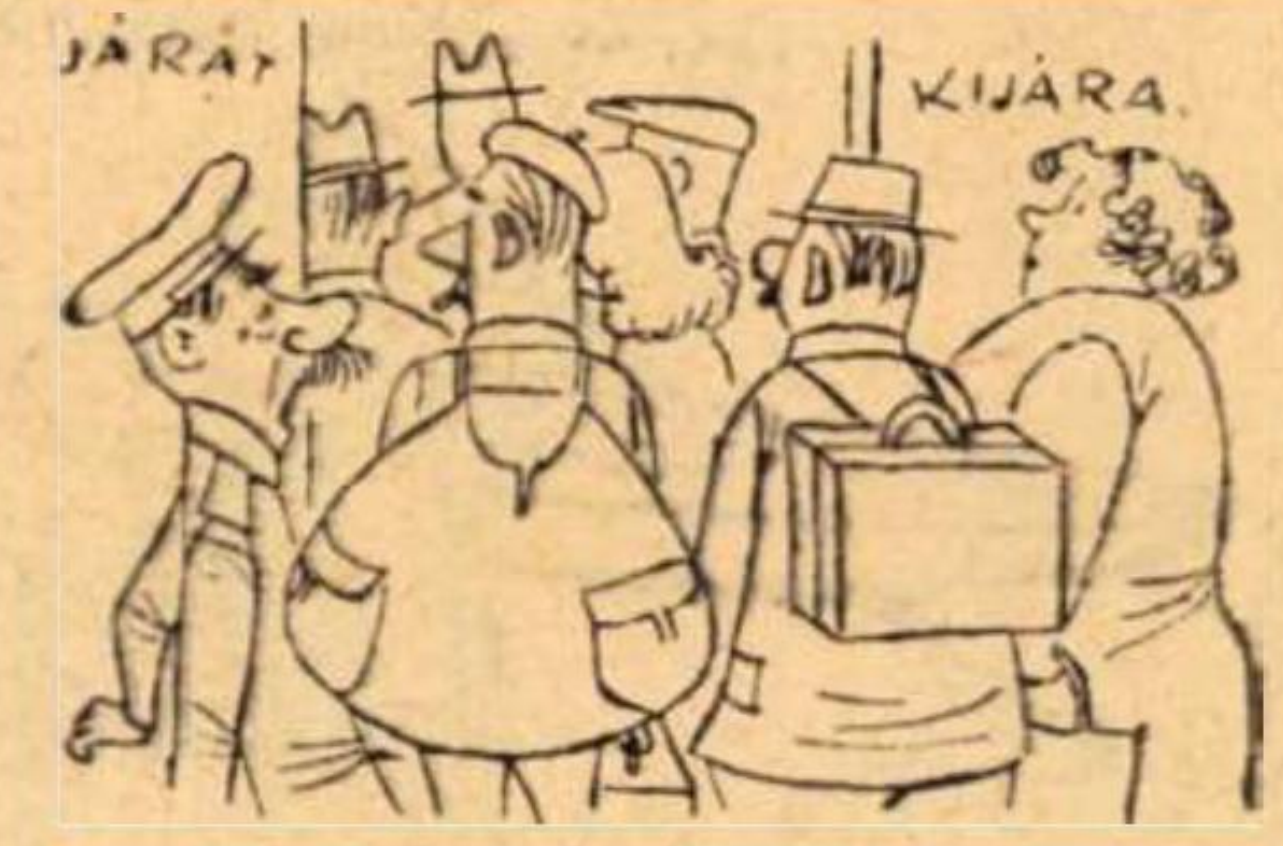

Nem tehetek róla, de mindig az a pompéji katona jut róla eszembe, akit őrségen ért a Vezúv kitörése s aki hősiesen kitartott őrhelyén, ott találták megkövesedett holttestét.

Ő nem katona. Vasutas. De olyan őrféle ő is. Áll a pályaudvaron, közvetlenül a kijárat mellett és monoton hangon, fáradhatatlanul ismételgeti: „A lejárt jegyeket kérem".

Utoljára állítólag 1946. novemberében kapott lejárt jegyet. Mi lett a jeggyel, mihez kezdett vele, sohasem tudta senki kideríteni.

Időnként sajnálom. Egy félreértés áldozata: még a harmincas években állították oda a kijárathoz, akkor tényleg volt olyan rendelkezés, hogy le kell adni a jegyeket, húsz éve áll ott és elfelejtettek szólni neki, hogy már bejöhet, nem kell a lejárt jegy. Ő pedig csak áll és töretlen reménnyel, férfias kitartással kéri a lejárt jegyeket.

Az utasok már hozzászoktak. Nyugodtan elhaladnak mellette, tudják, hogy ha nem ingerlik, ő sem bánt senkit. Csak egy-egy újonc utas kapkodja néha idegesen a fejét, nem tudja mire vélni a kérést. Az ilyen újonc néha zavarba is jön: leadná szívesen a jegyet, de akkor hogyan adja be másnap az utielszámolást...

Hős ő, hős a javából, ne mondja senki, hogy nem az. Mást már régen megtörtek volna a sikertelen évek, más már régen elcsüggedt volna a jegy nélkül eltelt évtizedekben. Őt nem olyan fából faragták. Áll és kéri a jegyet.

Pedig biztosan abba is hagyhatná. Egy olyan nagy intézménynél, mint a vasút, talán akadna számára munka is. De ő nem hagyja abba, nem adja fel a reményt. Hátha... hátha egyszer mégis akad valaki, aki kezébe nyomja vágyai tárgyát, a kétszer kilukasztott papundeklidarabot.

Nemrégiben elhatároztam, hogy többkötetes regényt írok róla, vagy eposzt, heroikus küzdelmeiről, mithikus erejű tragédiájáról, így rovom le előtte tiszteletemet.

Aztán mégis máshogy döntöttem. Nagyobbat teszek. Holnap odaadom neki a lejárt jegyet. Oda én! Majd azt mondom a főkönyvelőnek, hogy kiesett a zsebemből, valahogy talán mégis elszámolják. De odaadom, akármi lesz is. Megérdemli.

Hajdu Ferenc

Nem jó az ilyen különbség

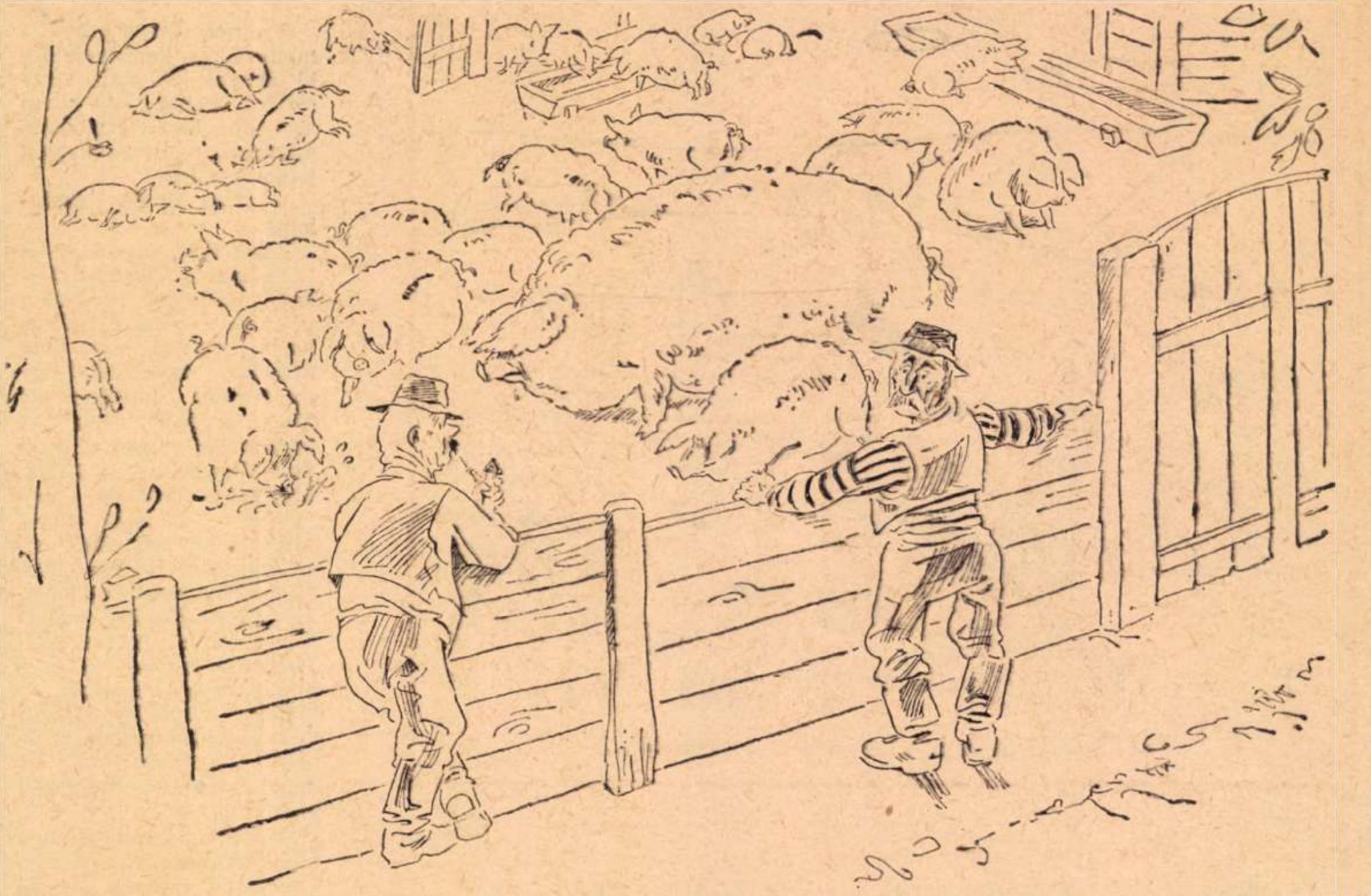

— Nézd komám, mennyivel szebb és nagyobb ez a hízó a többinél!
— Aha! Ugylátszik odakeveredett a téesz disznai közé egy háztáji.

Ábrándos beszélgetés

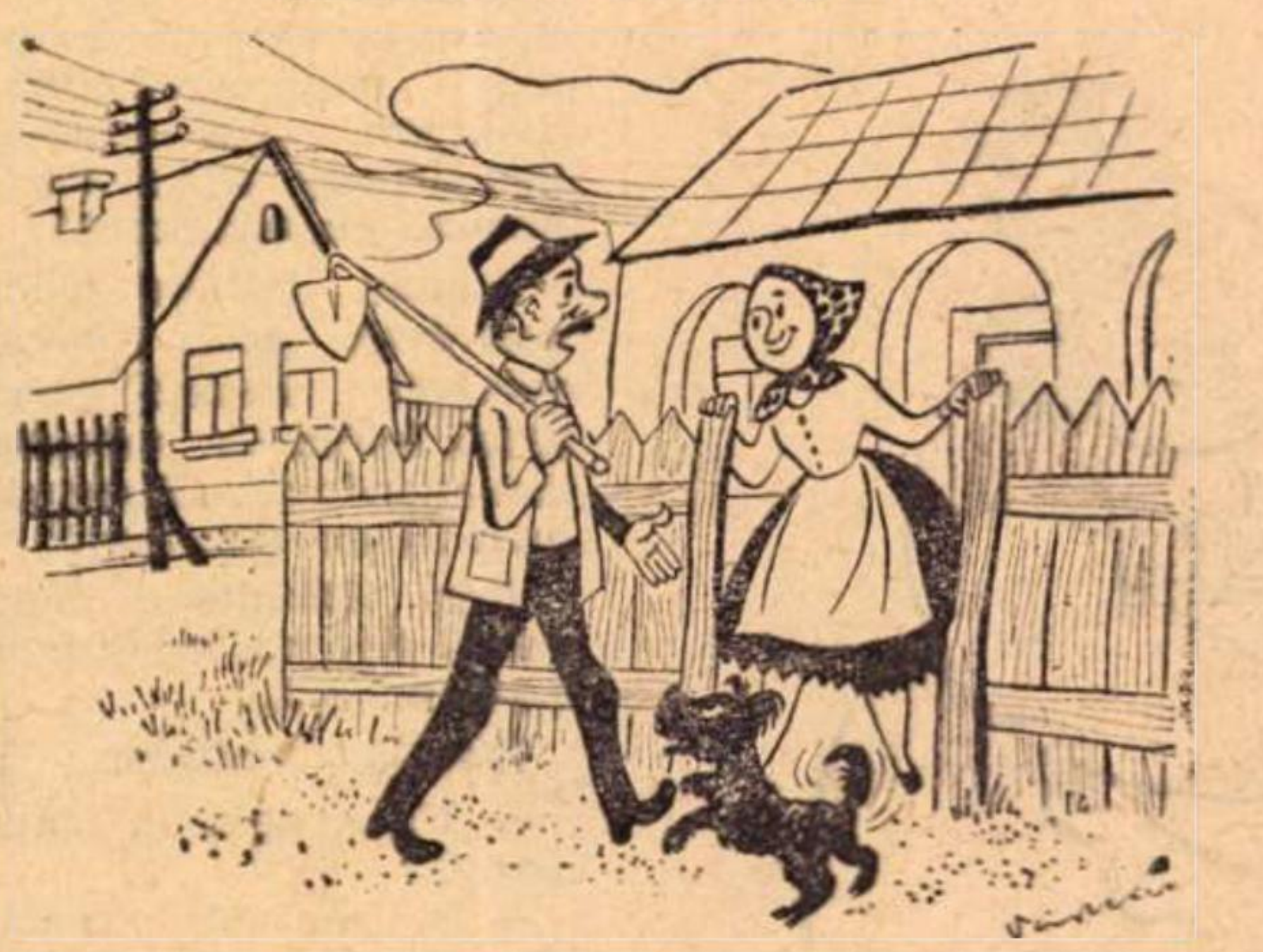

— Ma egész nap rád gondoltam, Mariskám...

— Aztán mit gondoltál, János?

— Azt gondoltam, hogy az összes asszonyok közül csak az én Mariskám nem jött ki kapálni...

Aminek nem szabadna lennie

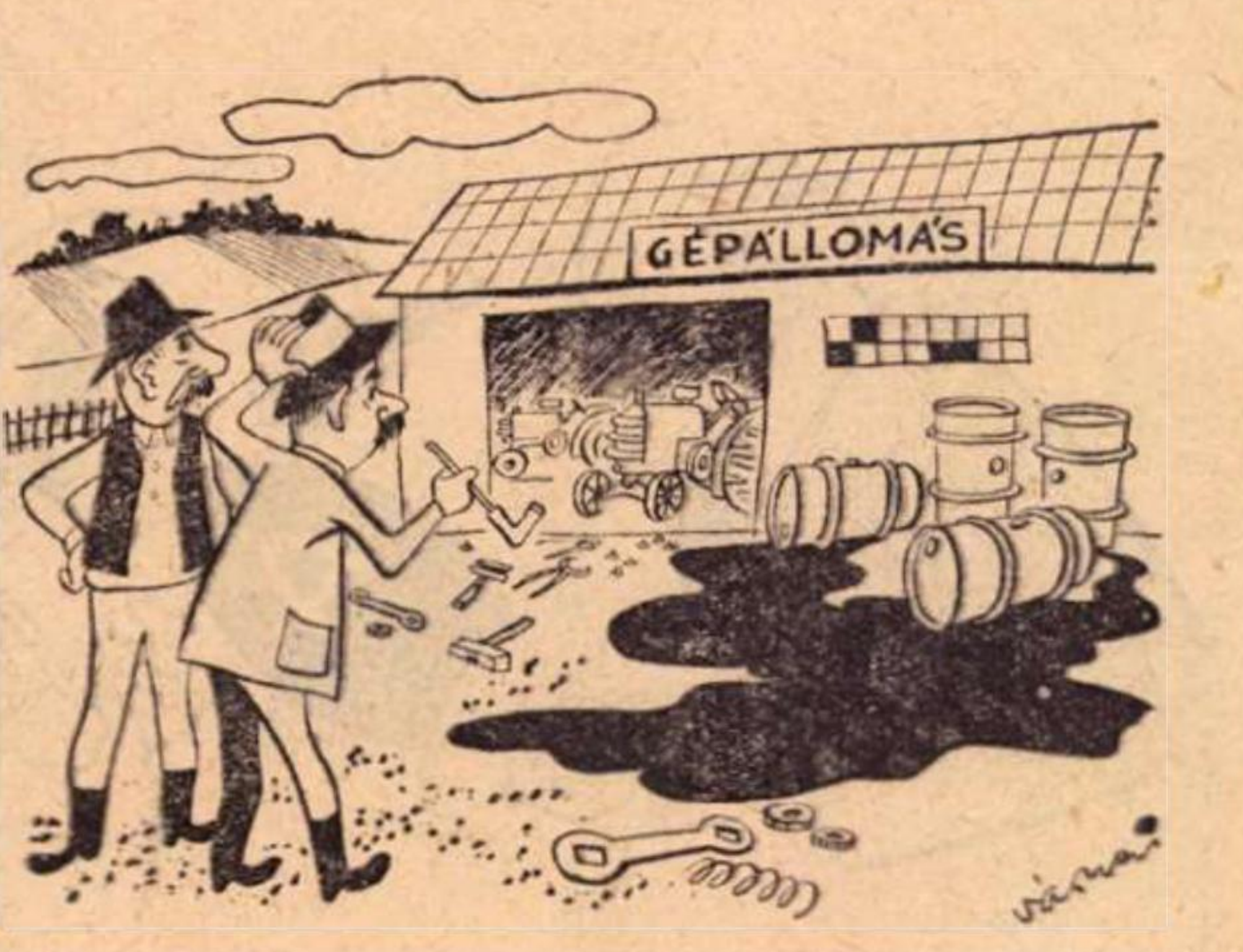

— Nem látok egy szerelőt se, Borzalmas, mi folyik itt már három órája?

— Csak az üzemanyag!

Lapunk tízesztendős jubileumára sok üdvözletet kaptunk olvasóinktól. A felénk irányuló szeretet megnyilvánulásait köszönjük.

A szerkesztőség

A humor mesterei

Sipulusz: A VIZIPUSKA

Kezdő író koromban felszólítást kaptam egy kisebb vidéki városból, hogy legyek szíves a tűzoltóság számára beszerzendő vizipuska javára felolvasást tartani.

Jól tudom, hogy a vizipuska a városok életében nagy szerepet játszik, s éreztem, hogy a felolvasás megtartásával jótékonyságot gyakorolok. Ezért voltam szíves elfogadni a meghívást, s megírtam, hogy ekkor és ekkor meg fogok érkezni.

Odalent bizonyára folytak az előkészületek, de nekem semmi tudomásom nem volt róluk. Mikor eljött az ideje, vasútra ültem és elrobogtam.

A vasúti állomáson a rendezőbizottság titkára várt, de nem üdvözölt elég melegséggel.

— Lesz-e publikum? — ez volt az első kérdésem.

— Hja kérem...; no, majd beszélünk róla.

— Mi az? Valami baj van? — kérdem aggódva.

— Nem vagyok felhatalmazva — szólt zavartan —, én csak uraságod fogadására vagyok kiküldve, de nem a felvilágosítására.

— Hát ki van küldve egy felvilágosító is?

— Igenis! A rendezőbizottság kebeléből.

— Nohát, várjunk nyugodtan. De remélem, nincs valami nagy baj.

— Egy kicsi. Ellenségeink intrikálnak ellenünk.

— Hogy-hogy?

— Nem mondhatok többet, átlépném a hatáskörömet.

Az esti szürkületben komoran vágtattunk végig a kisváros néptelen utcáin. Mi történhetett itt? Kitörte nyakát a tűzoltófőparancsnok? Leégett a nagyvendéglő, ahol a mulatságnak kellett volna lennie? Kiütött a kolera? Megütötte a cigányprímást a guta? Megrepedt az öt év óta fúrt artézikút? Vagy kilyukadtak vele a földgömb túlsó felére és most meg vannak ijedve? Mi bajuk lehet?

A legőrültebb kombinációk vadul nyargaltak keresztül agyvelőmön.

Az uzsonnánál bemutattak egy urat:

— A fölvilágosító — súgta fülembe a fogadó.

Első dolgom volt ezt az urat félrehívni és megkérdezni:

— Uram, önt küldte ki a bizottság, hogy engem a létező bajokról felvilágosítson?

— Engem — mondá ő némi önérzettel.

— Hát beszéljen, az istenért!

A fontos személyiség megköszörüli a torkát és kezdé:

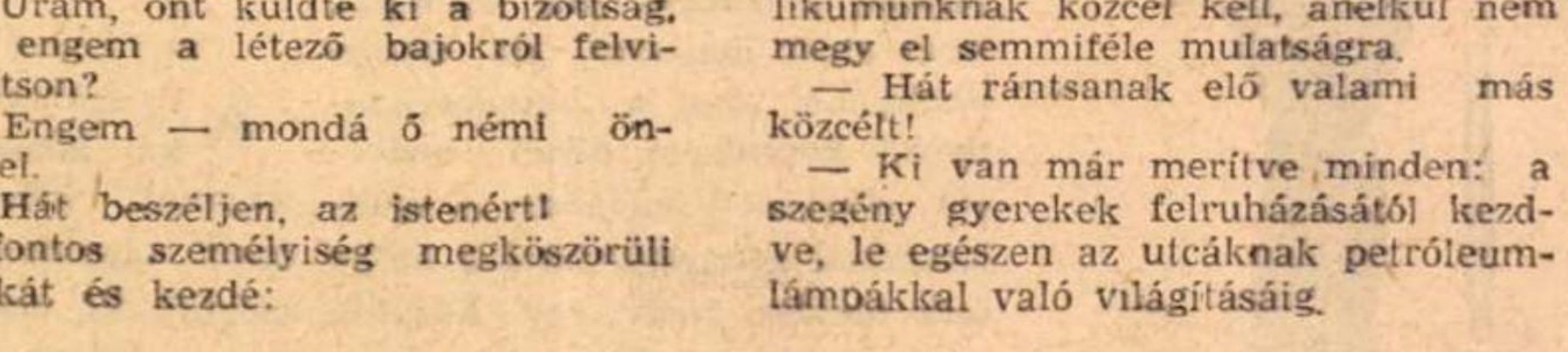

— Nagy baj van...; A mulatság sikere kockán forog.

— Miért?

— Nincs értelme többé.

— Hogy-hogy?

— Van már vizipuskánk.

S ezt olyan kétségbeesetten mondotta, mintha ez a legnagyobb szerencsétlenség volna.

— Mi történt? — kérdém részvéttel.

— Valami ellenségünk, aki a mulatságot meg akarja rontani, egy vizipuskát ajándékozott a tűzoltóegyesületnek.

— Hát fogadják el, örüljenek neki és mulassanak.

— Nem úgy megy, uram. A mi publikumunknak közcél kell, anélkül nem megy el semmiféle mulatságra.

— Hát rántsanak elő valami más közcélt!

— Ki van már merítve minden: a szegény gyerekek felruházásától kezdve, le egészen az utcáknak petróleumlámpákkal való világításáig.

(Én titokban nevetésre fogtam a dolgot: mikor olyan mulatságos, hogy titulus nélkül ne tudjanak mulatni.)

— Hát eszerint nem lesz a mulatságból semmi?

— Mi a fenének? Agyon vagyunk csapva.

Bort raktak az asztalra. Sokan kártyázást kezdtek emlegetni, eközben egészen besötétedett.

Egyszerre csak berohant egy fiatalember:

— Ellopták a vizipuskát! Most jelentette a bakter a községházától.

Mindnyájan felvillanyozódva ugráltak fel.

— Brávó! Mégis van egy kis szerencsénk. Csülökre magyar! Sorba kell járni a családokat és jelenteni az örvendetes eseményt.

Szétviharzottak s engem egyedül hagytak tíz liter borral.

...Denique a mulatság fényesen sikerült, a dalárda tele tüdővel énekelt, Tárkányiné egy óra hosszat zongorázott, Kréminger úr lelkesen és hosszan hegedült, én lángbuzgalommal olvastam fel, mert éreztük, hogy közcél, a vizipuska érdekében működünk, s ez a magasztos cél lelkesítette a fiatalságot arra, hogy reggel hétig kitartóan táncot járjon.

Ekkor tudtuk csak meg, hogy a vizipuska ellopása csak a bálelnök sikerült csínyje volt. Nem lopták azt el. De ez a felvilágosítás már későn jött. Akkorra a mulatság már kitűnően sikerült...

...Szerencse, hogy nem volt tiszta jövedelem. Nem tudtak volna vele mit csinálni.

Ismeri a brigádját

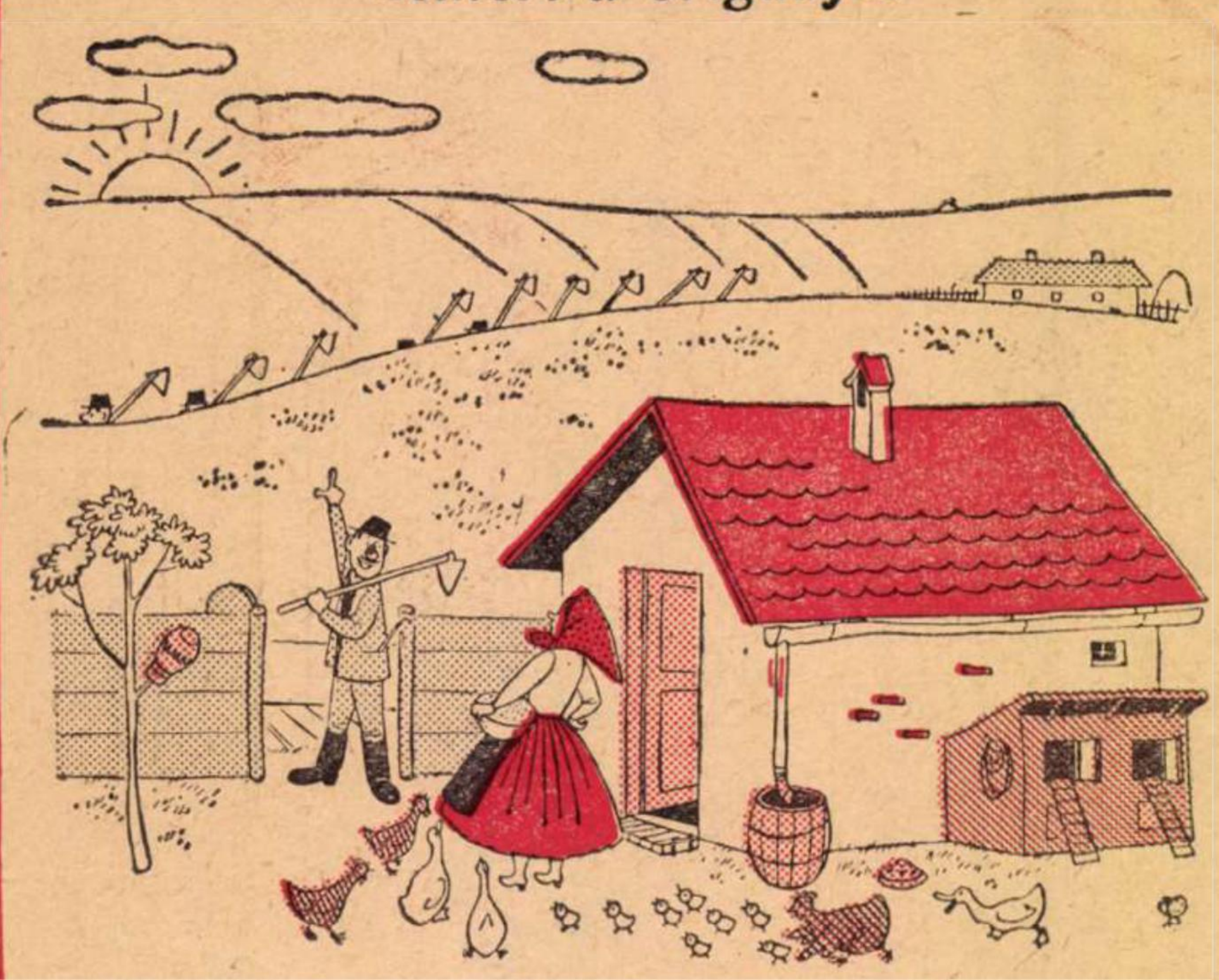

— Látod, a Lajos bácsi már megint hiányzik...

Nyugatnémet családi jelenet

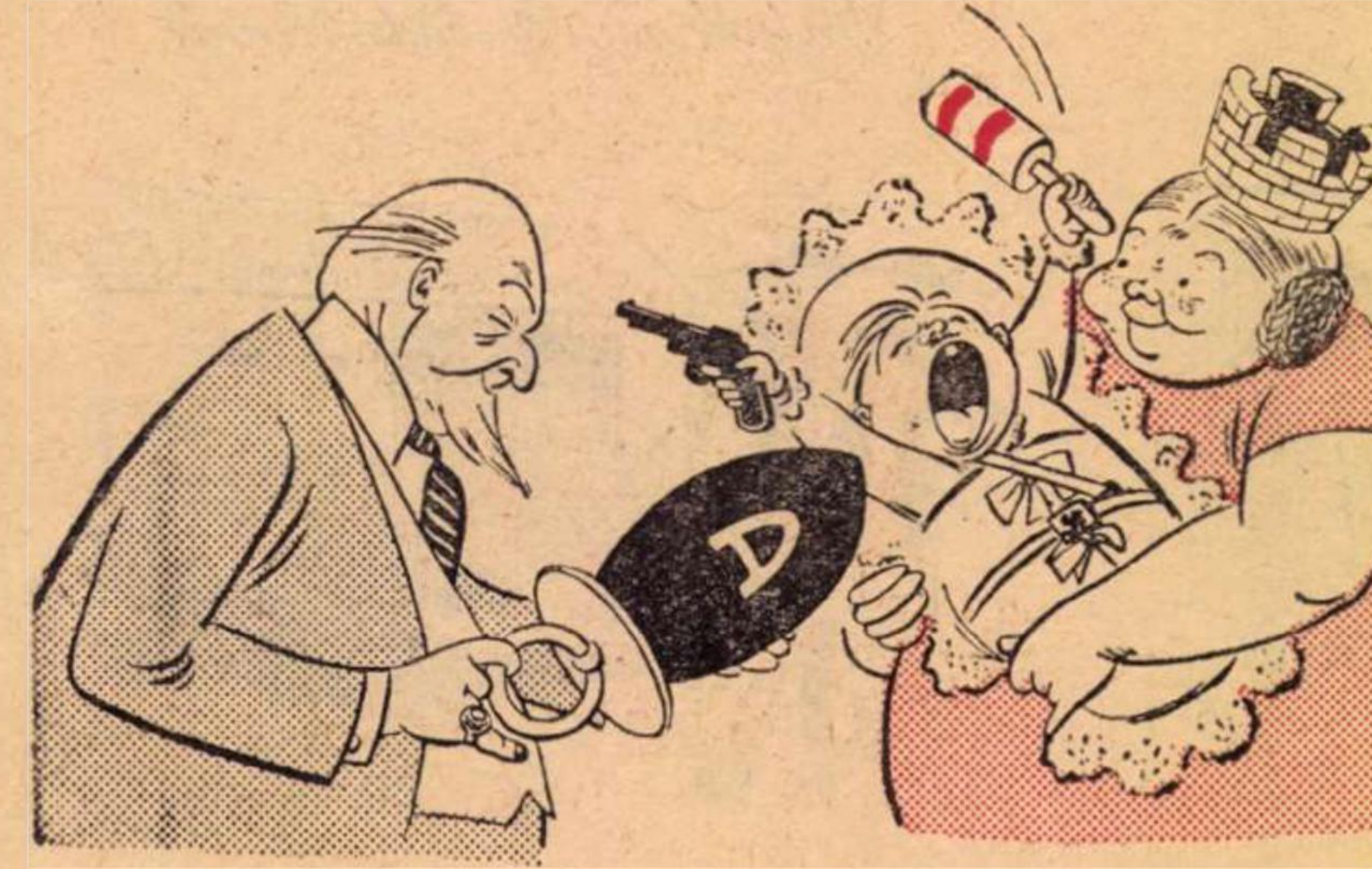

— Na ne sírj kicsikém, látod, a Samu bácsi hozott neked cuclit...

Adenauer a párizsi Louvre-ban

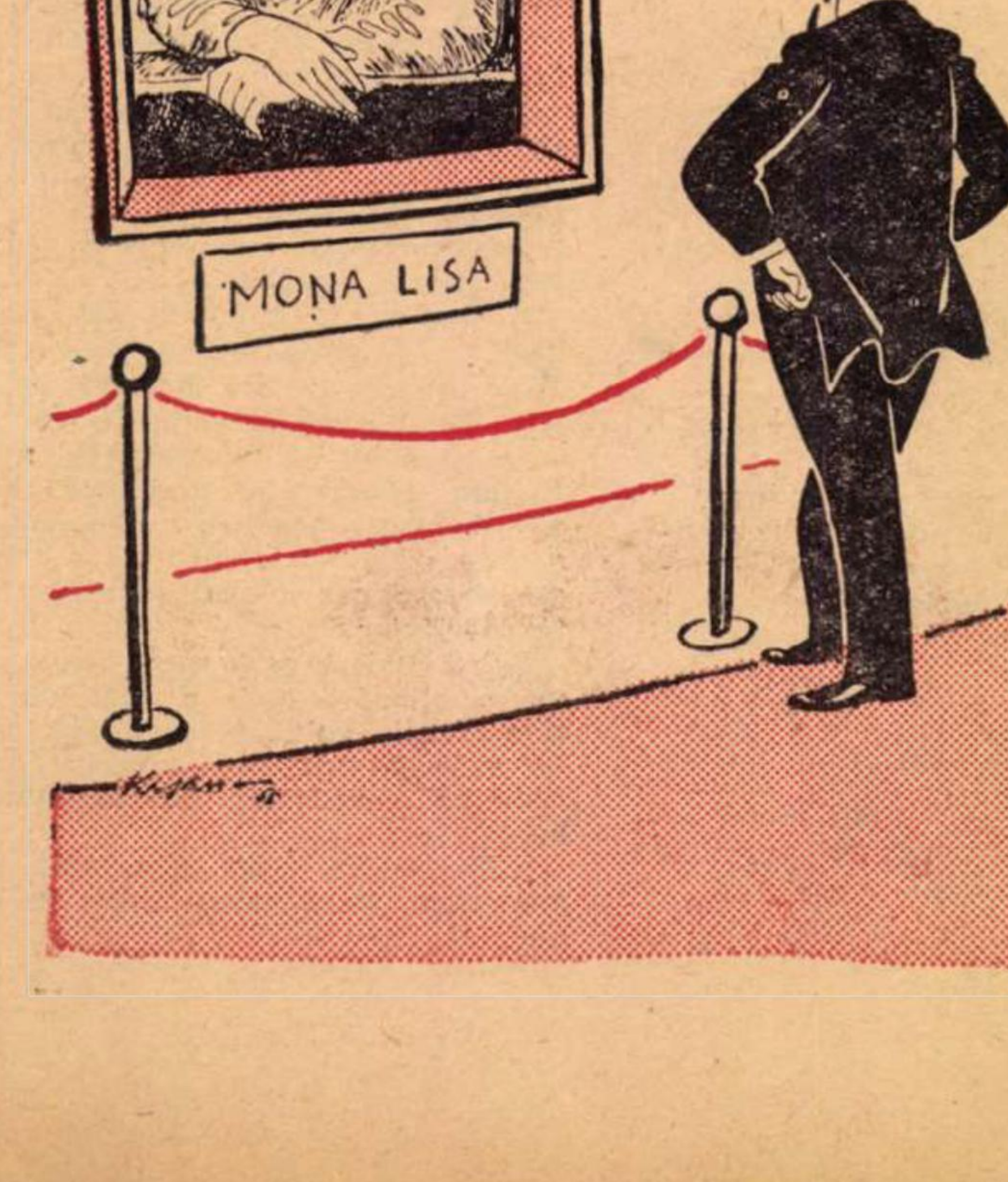

Nem az én asztalom!

A píncér ott unatkozott mellettem a kerti vendéglő árnyas fái alatt. Szerettem volna egy korsó sört inni. De a felszolgáló udvarias határozottsággal jelentette ki:

— Nem az én asztalom!

Igaza volt, az asztal a II. kerületi Vendéglátóipari Vállalat tulajdona volt, de azért ő is kihozhatta volna a sört. Meg akartam kérdezni, hogy mi történt kartársával? Talán a söntés és a kert között tudta meg, hogy totó-főnyereményt nyert, megitta a kezében levő söröket, levetette fehér kabátját és házat vett vidéken, ahol a legközelebbi totó-nyereményig egyénileg gazdálkodik majd? Vagy esetleg összeveszett az üzletvezetővel és első haragjában elhagyta a vállalat színhelyét? Esetleg súlyosan megbetegedett? De morc volt és nem mertem kérdésekkel ostromolni.

Vártam, vártam és úgy elálmosodtam, mintha megittam volna a vágyva vágyott sört.

És láttam magamat, amikor szüleim egy asztal körül kergetnek, mert nem akarok habostortát és fagylaltot enni. Én pedig torkomszakadtából üvöltöm: „Ne kergessenek a nagy asztal körül, nem az én asztalom!"

Azután láttam a huszas évek genfi Népszövetségét. Briand nem akart leülni és udvariasan mondta: „Bocsánat, nem az én asztalom!"

Arra ébredtem, hogy valaki elrohan mellettem: a pincér volt.

Fásultan kérdeztem:

— Ugye, nem a maga asztala?

— De igen! Az én asztalom. Tessék parancsolni. Mivel szolgálhatok?

— Egy korsó sört kérnék...

— Sajnos, a sör már elfogyott...

(— stl)

Készülődés a nyárra

KÉT HÉT NAGY IDŐ

Egy- és kétszemélyes fabordás vászonkajakok készülnek.

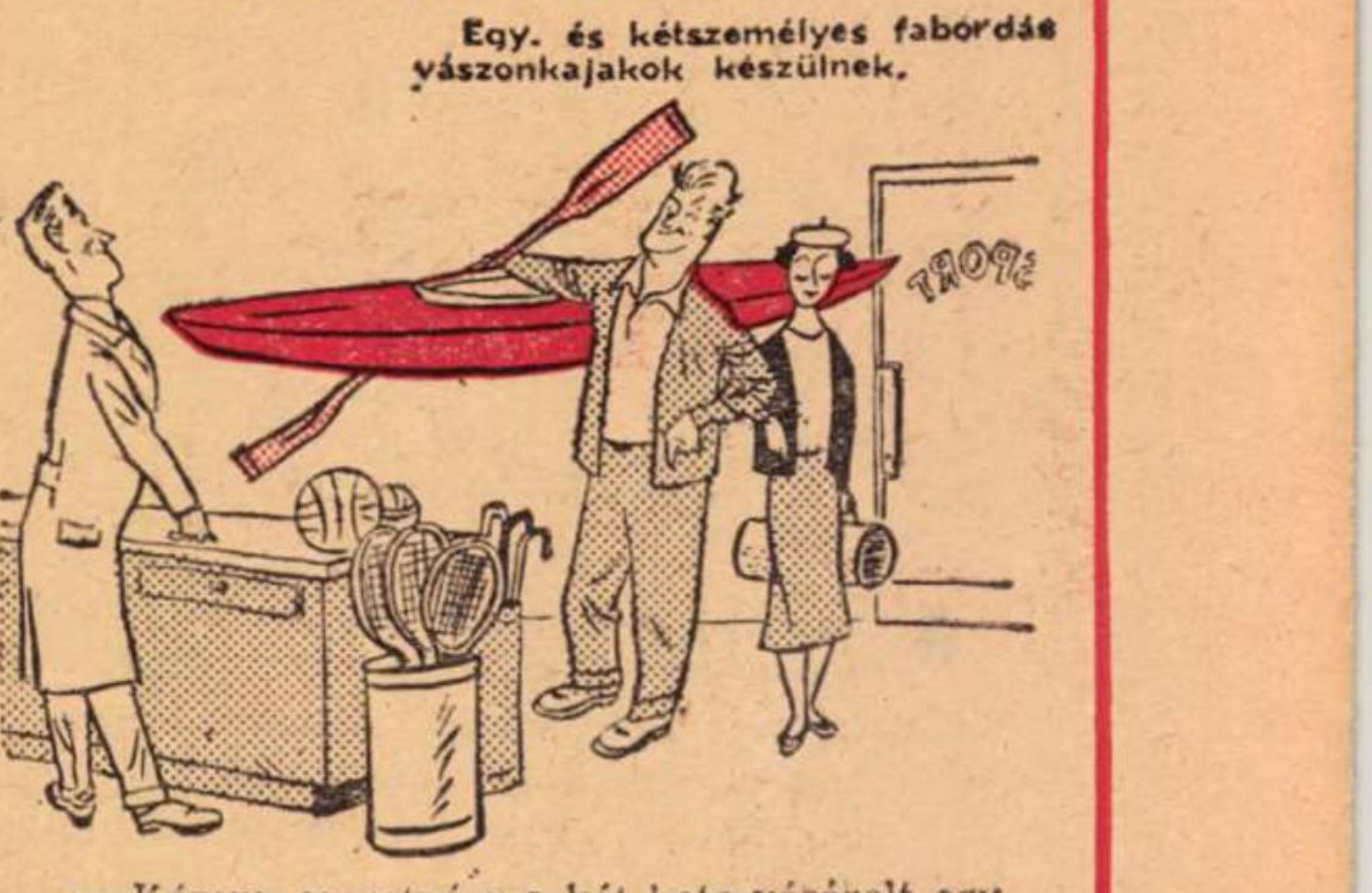

— Kérem, szeretném a két hete vásárolt egyszemélyes kajakomat kétszemélyesre kicserélni!

A GYEREK GYORSABB VOLT

Gyermek rádióépítőszekrényt hoznak forgalomba.

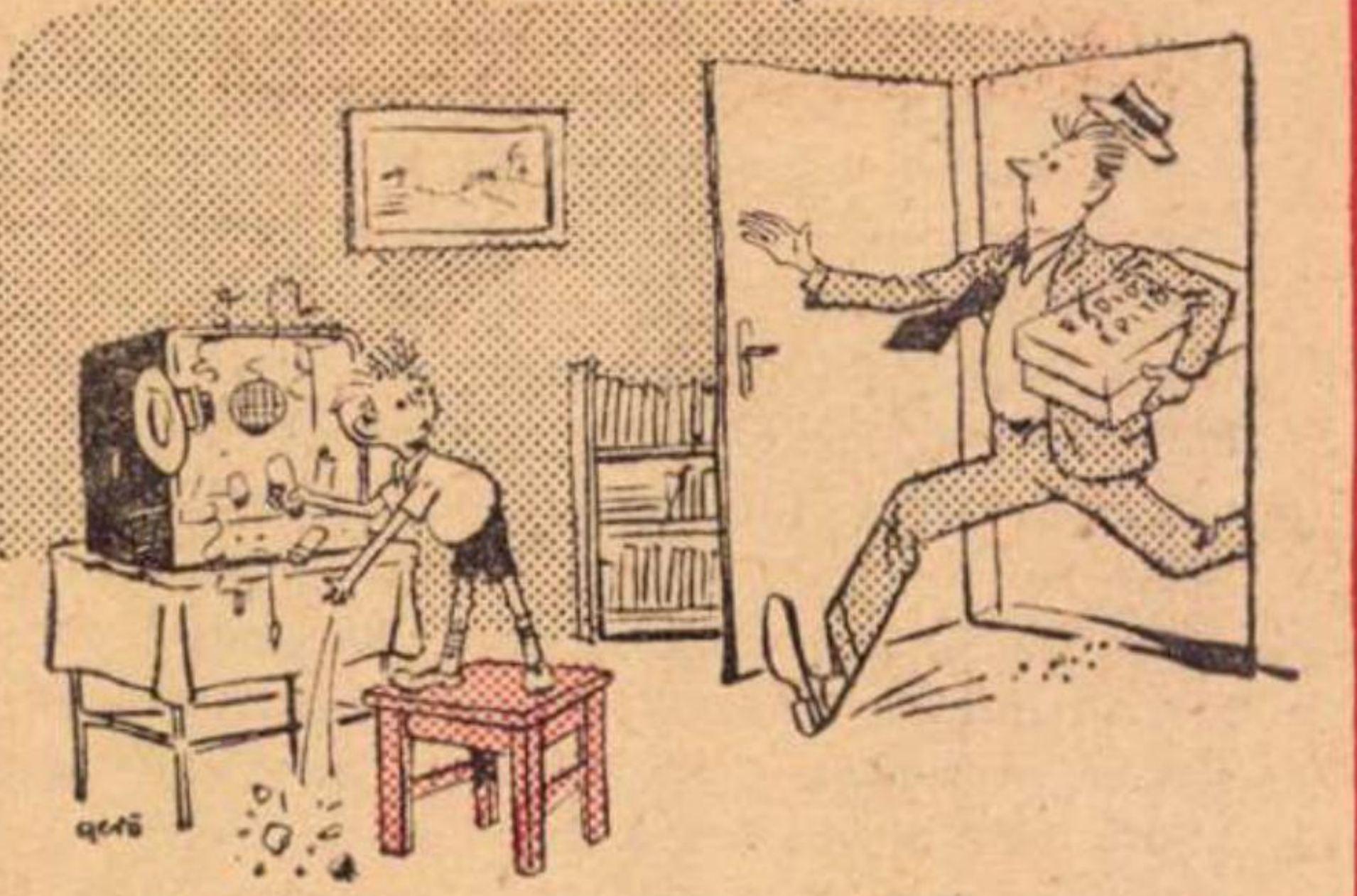

— Úgy látszik elkéstem...

KÉP A JÖVŐBŐL

100 000 svájci sapkát gyárt a Hódmezővásárhelyi Harisnya- és Kötöttáru Gyár.

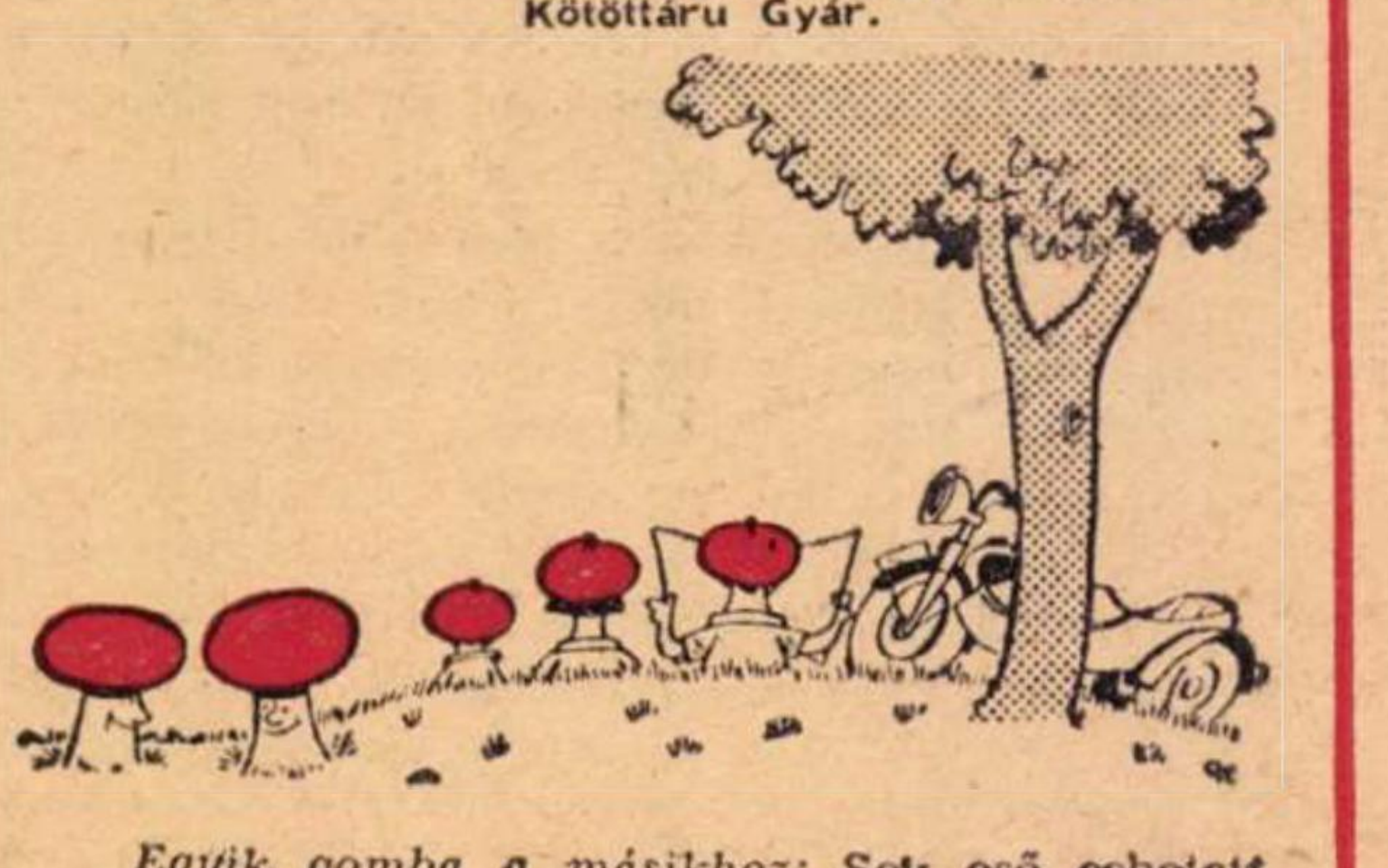

Egyik gomba a másikhoz: Sok eső eshetett Hódmezővásárhelyen!

Külpolitikai Szemle

Marcia su Roma

Az örök város sok felvonulást megért már Romulus és Remus óta, de az a menet, amelyet Frank Frigenti, a néhai Al Capone egykori testőre tervezett, bizonyos fokig figyelemreméltóbbnak ígérkezett a néhai „Duce" egykori Marcia su Romájánál. Frigenti egyike annak a mintegy 500 olasz származású amerikai gengszternek, akit az amerikai hatóságok hazatoloncoltak. Az olasz hatóságok az elragadtatás teljes hiányával beszélnek erről a népszaporulatról, s helytelenítik, hogy az amerikaiak hazaküldik ezeket a sajátos római jellemeket, miután a felhőkarcolók tövében tökéletesítették magukat a pisztolylövésben, s egyéb sportágakban.

A gengszterek sem szívesen játszák a tékozló fiú szerepét. Nem érzik magukat jól Olaszországban, ahol a „munkaviszonyok" korántsem olyan kedvezők, mint az Ujvilágban. A munkanélküli gengszterekkel a kutya sem törődik. Nem egy közülük nyomorog. Erős karjuk, pisztolyuk tétlenül pihen. Amerikában a fellendülést a bűncselekmények növekvő száma bizonyítja, ők pedig egy alapjában véve idegen országban tespednek. Frigenti elhatározta, hogy az éhező gengszterek élén Rómába vonul az Egyesült Államok követsége elé és együttesen követelik, hogy bocsássák őket vissza a munkahelyükre. A felvonulás nem sikerült. Nemcsak azért, mert a rendőrség közbelépett, s a tervezett 500 felvonulóból csak tizenkettő maradt, hanem elsősorban azért, mert olyan nagyságok, mint a Szerencsés Luciano, a Harácsoló Charlie és a Háromujju Frank gengszterietlen magatartást tanusított — kihúzta magát a közös megmozdulásból. Luciano nem is szorul ilyesmire, tele van pénzzel. A sajtó munkatársa előtt kijelentette, hogy gyárat alapít, s odaveszi valamennyi rossz sorba került volt szaktársát. Olaszországban azt találgatják most, hogy ebben a gyárban mit fognak gyártani.

Tábornokok új csatatereken

A nyugalombavonult amerikai tábornokok korántsem vágynak békés pihenés után, harci vágyukat új csatatereken elégítik ki, amelyek egy cseppet sem szelídebbek, mint a háborús csataterek. Az élet harc, s az üzleti élet még inkább. A kegyetlen üzleti ellenfelek is egymás tönkretételére, legyőzésére törekednek. Ez a magyarázata annak, hogy minden nyugalmazott amerikai tábornokot felszív az üzleti élet. A „Newsweek" című amerikai hetilap beszámolója szerint Clay tábornok a legnagyobb amerikai kannagyár elnöke lett, s a kannakereskedelem új dicsőség hajnala előtt áll. Ben Moreel tengernagy azt az acélgyárat vezeti nyugalombavonulása után, amely még tengernagyi szolgálata alatt építette az amerikai haditengerészet külföldi támaszpontjait. MacArthur tábornok a Remington elektromos gyár elnöki székében remél nagyobb sikereket, mint amekkorát Koreában aratott. Omar Bradley tábornok, a volt vezérkari főnök egy óragyár vezérigazgatója. Ridgway tábornok most vonult vissza — a Kaiser-autógyár argentinai leányvállalatának elnöki székébe. A német tábornokok mindenesetre tanulhatnának amerikai kartársaiktól — visszavonulni...

Adómorál Angliában

A „Financial Times" írta az alábbi tanulságos sorokat: „A legnagyobb őrültség és céltalanság eltitkolni az adóköteles jövedelmet. Az adóügyi hatóságok előbb vagy utóbb, de rájönnek, még akkor is, amikor az illető már meghalt. És akkor még büntetést is kell fizetni! Tehát: az adóhivatal elől a sírba sem lehet menekülni!"

Állati viccek

Sokat emlegethetik

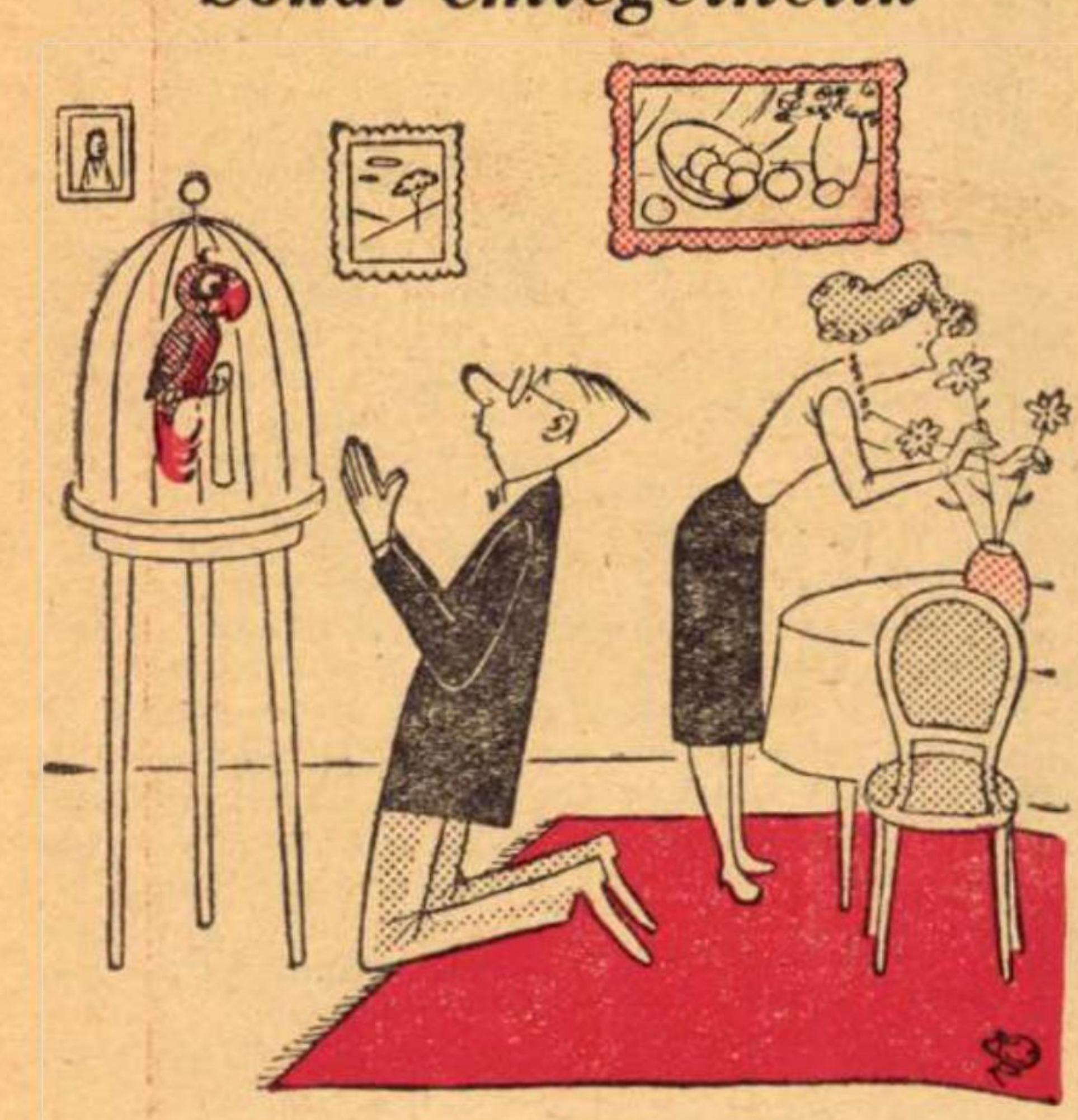

— Drága Lórikám, az osztályvezetőm jön látogatóba, kérlek, ne mondj róla semmit.

Jó móka

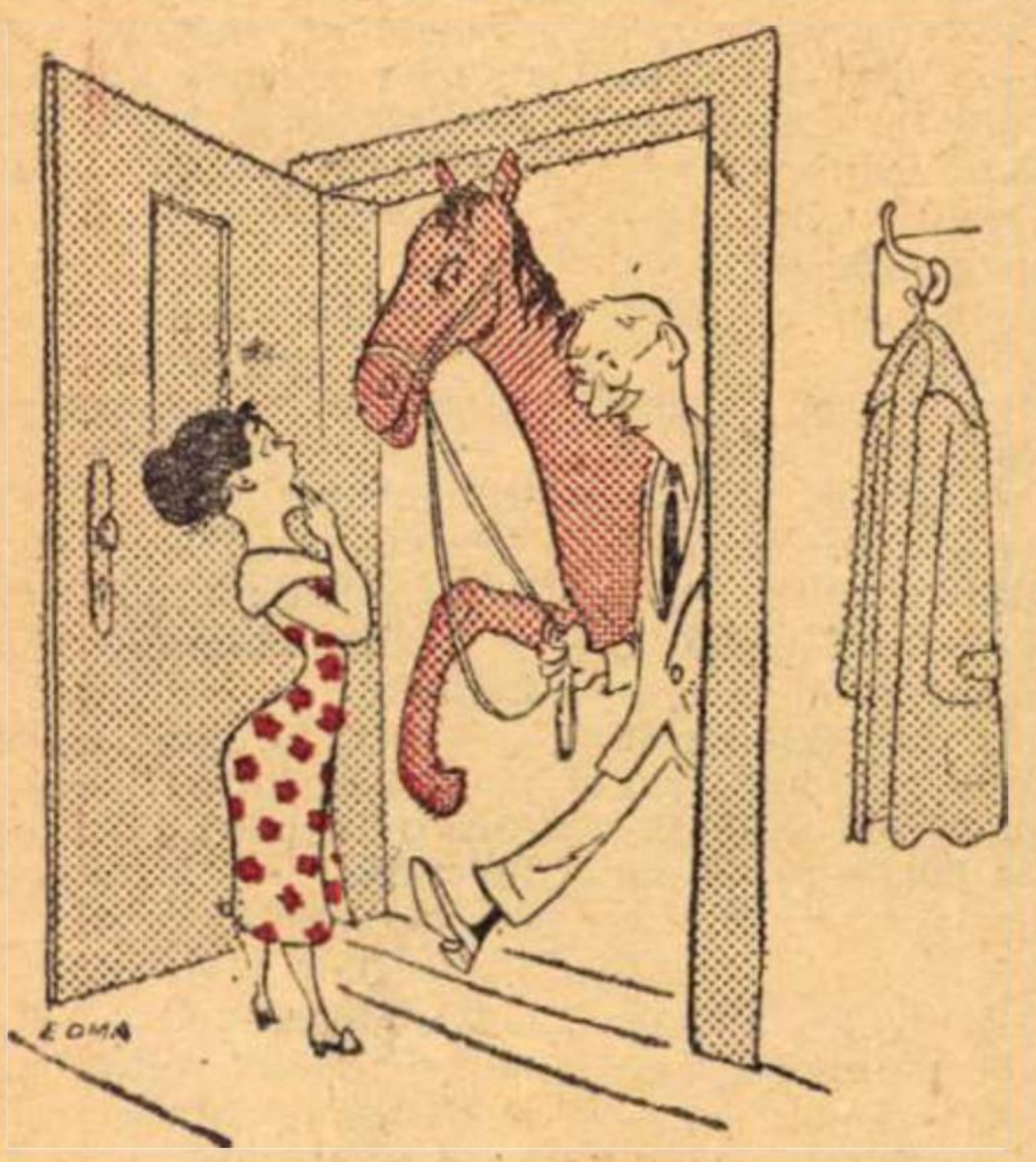

— Drágám, mindenki azt mondja, hogy sokkal tisztább, mint a kutya...

Jó házőrző, jó gazdák

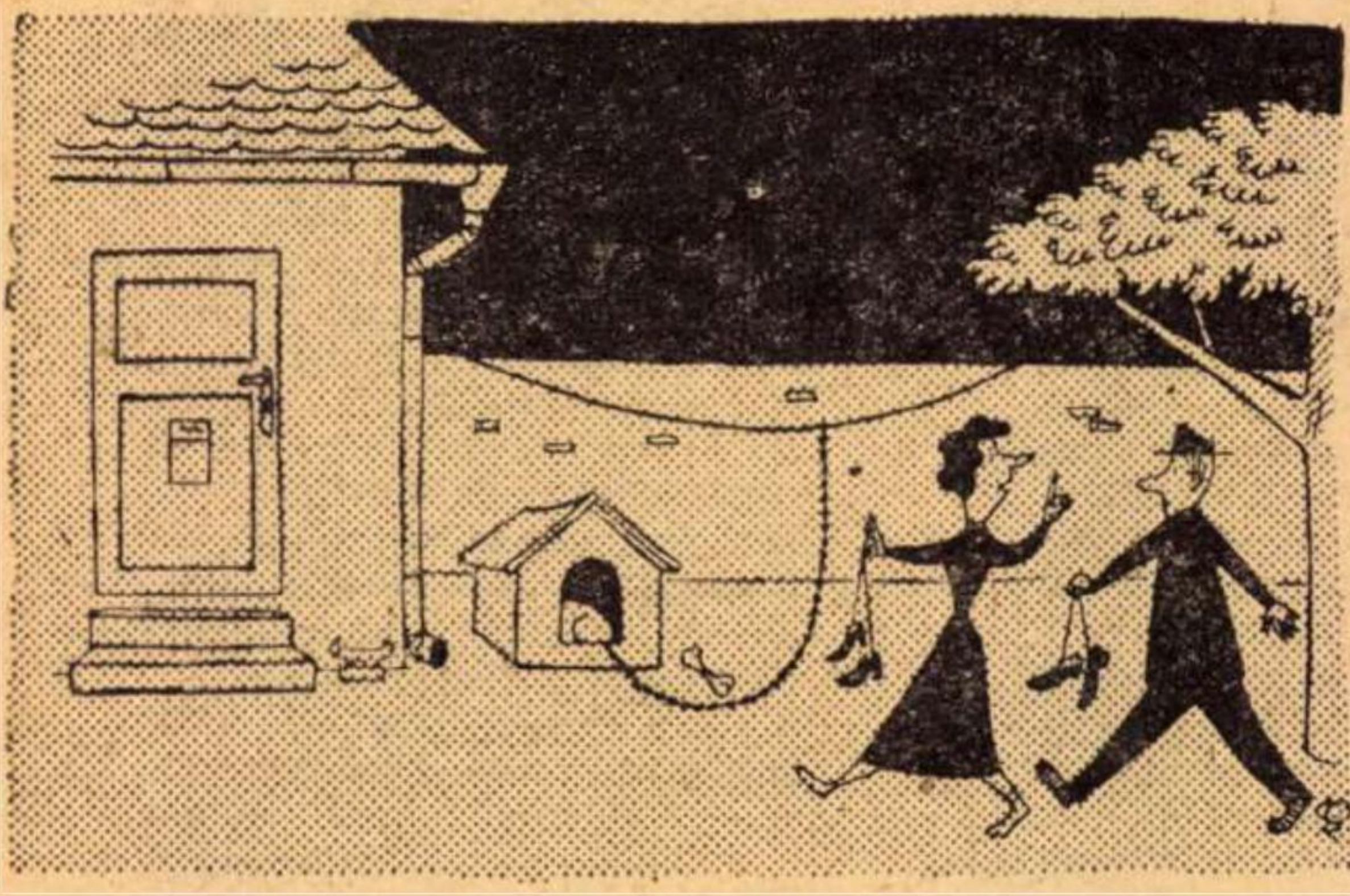

— Pszt, csöndesen, nehogy a Hektor felébredjen...

Ravasz egér

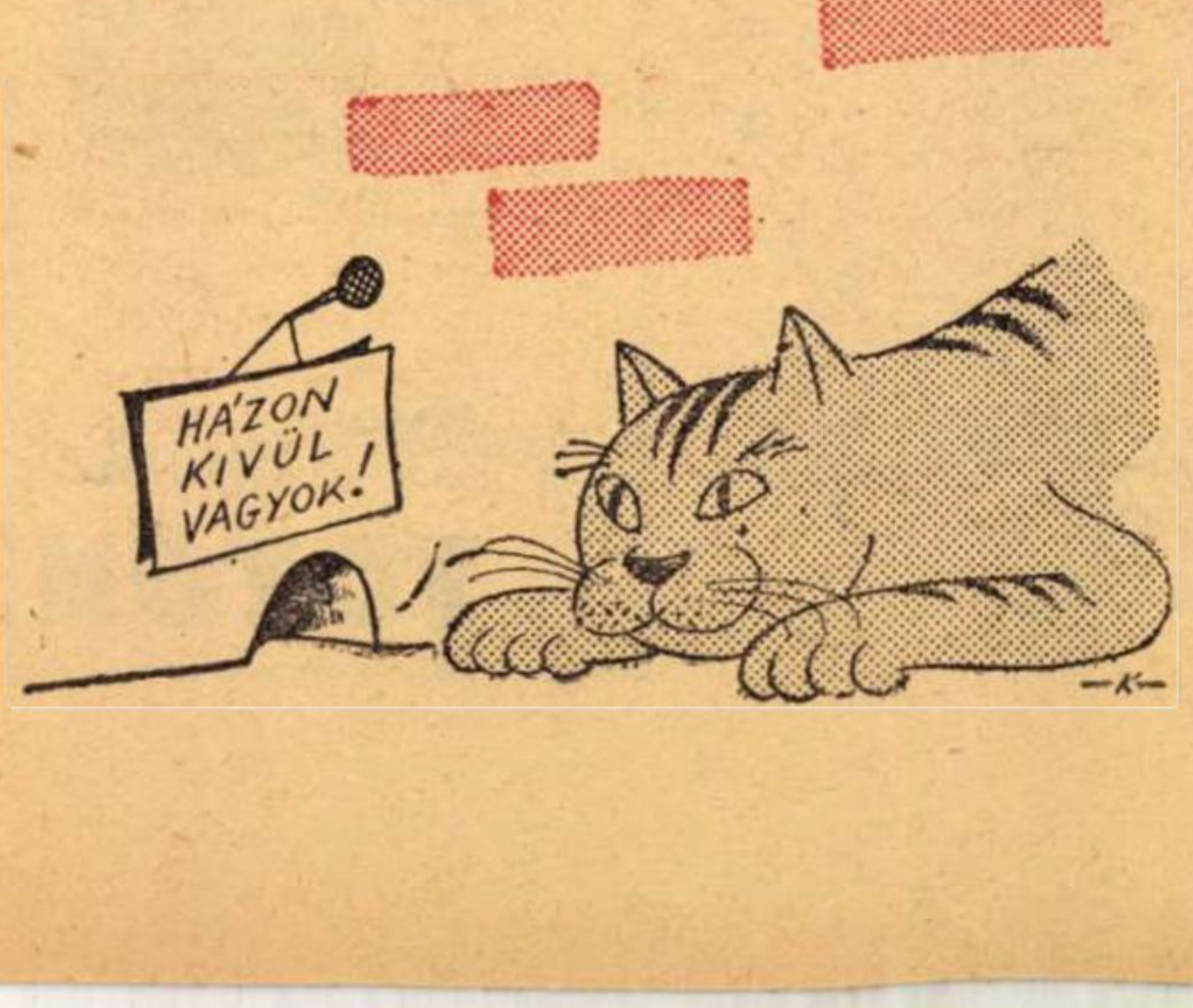
HÁZON KIVÜL VAGYOK!

Itt jó lehet kutyának lenni!

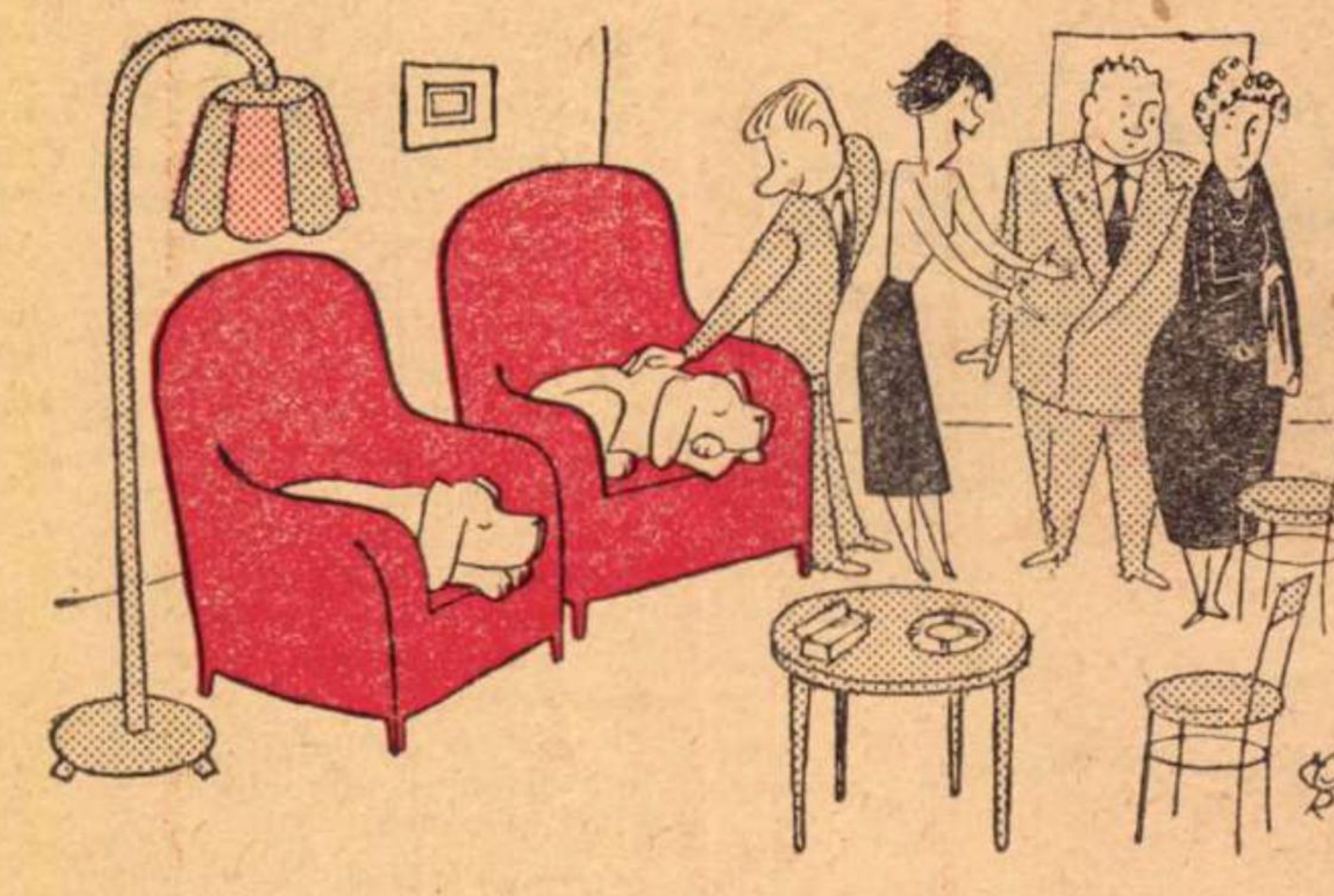

— Foglaljatok helyet...

Félelem a következményektől

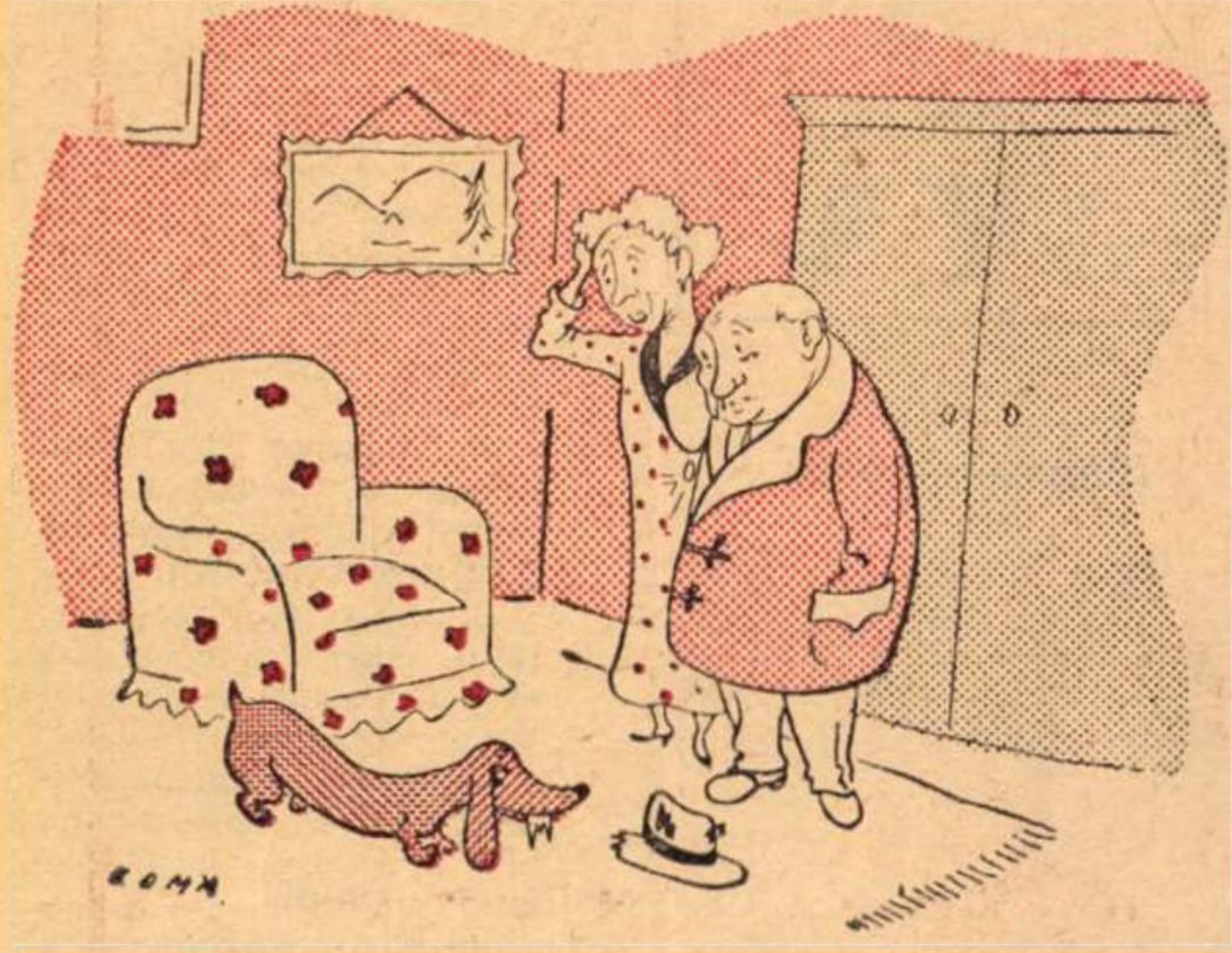

— Csak meg ne ártson neki...

Néma barátaink — így nevezik a háziállatokat. Ebben van egy kis túlzás. A szomszéd kutyája néha átcsaholja az éjszakát, a törpepapagáj sűrűn hangoztat illetlen szavakat (de ez végeredményben mindegy, mert úgysem lehet megérteni), a macskák tavaszi éjszakákon harsányan zokogják szerelmes szívük panaszát a hold felé, amivel még a mormotát is felébresztenék, amely nem néma barátunk, csak néma távoli ismerősünk. Nem kétséges, hogy a „néma barátaink" meghatározást egy nagyothalló ember találta ki. Ez persze nem jelenti azt, hogy az állatokat nem lehet szeretni. A kutya a leghűségesebb barát — mondják; ebben van is valami. Igaz, hogy kevésbé hűséges kétlábú barátaid nem rágják ki a papucsodat, nem rántják le a fogukkal az asztalterítőt vázástól és szobatisztaság tekintetében is kevesebb kívánnivalót hagynak hátra; ezzel szemben négylábú barátaid nem fúrnak meg és nem mondják a hátad mögött, hogy hólyag vagy, sem azt, hogy a sógornőd ledér életet él. A kutya nem pletykázik, a macska nem kér baráti kölcsönt és a papagáj nem mondja az ellenkezőjét annak, amit gondol rólad, pedig két lába van, mint az embernek. Az állat hálás a szeretetért, az állat melegszívű, sőt gyakran értelmes is. Tulajdon fülemmel hallottam egy beszélő törpepapagáj gazdájának szájából a meleghangú kijelentést: „Nagyon okos kis jószág a Lóri, éppen csak hogy nem beszél..."

A hátsó ülés problémája

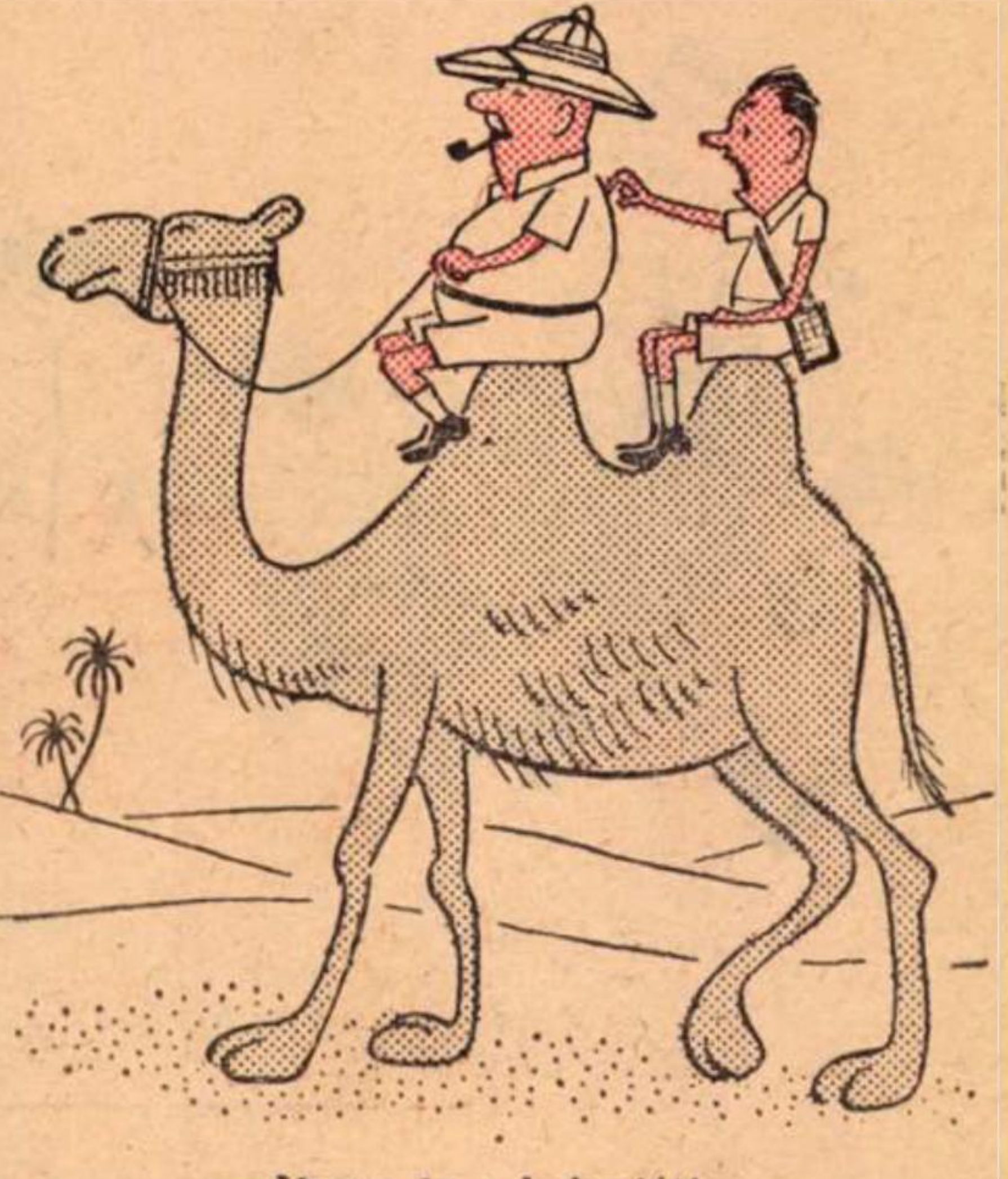

— Vegye le a kalapját!

Rajzolónk furcsa ötlete

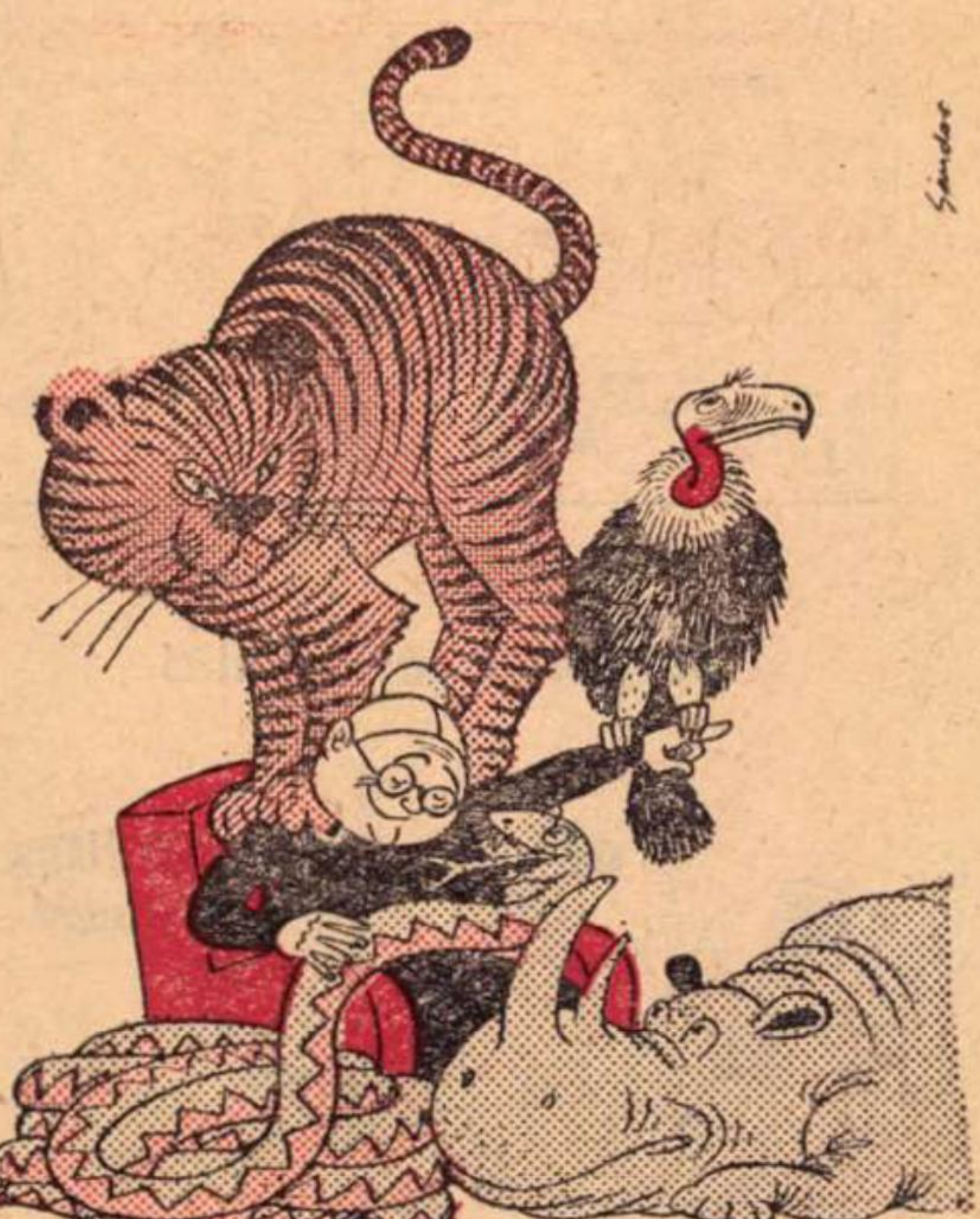

Miért mindig csak a kutyákat, macskákat és papagájokat dédelgetjük?

Indiában

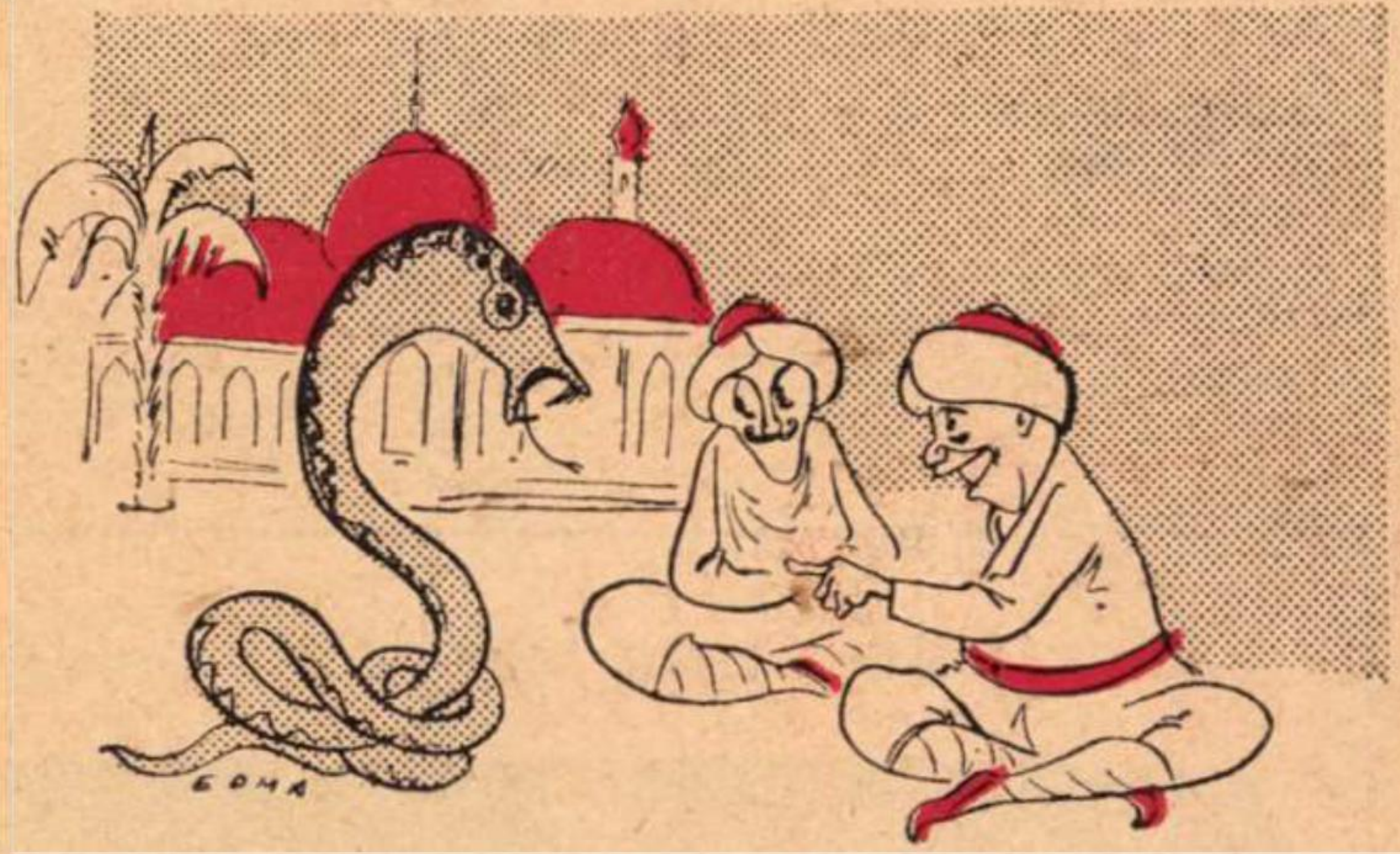

— Hát nem édes, amikor szolgál?

Haladó mosómedve

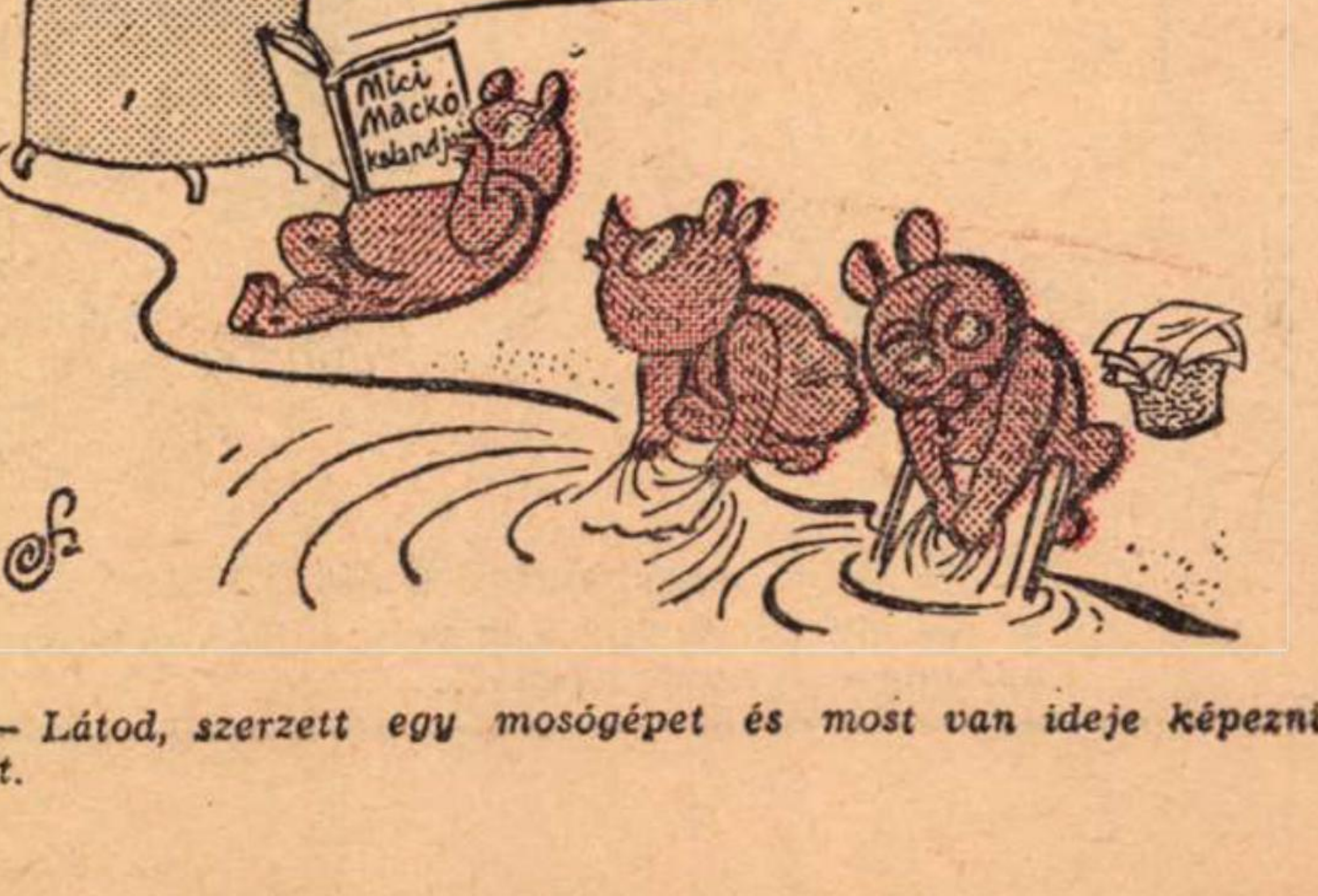

— Látod, szerzett egy mosógépet és most van ideje képezni magát.

Röfi vágya Perkátán

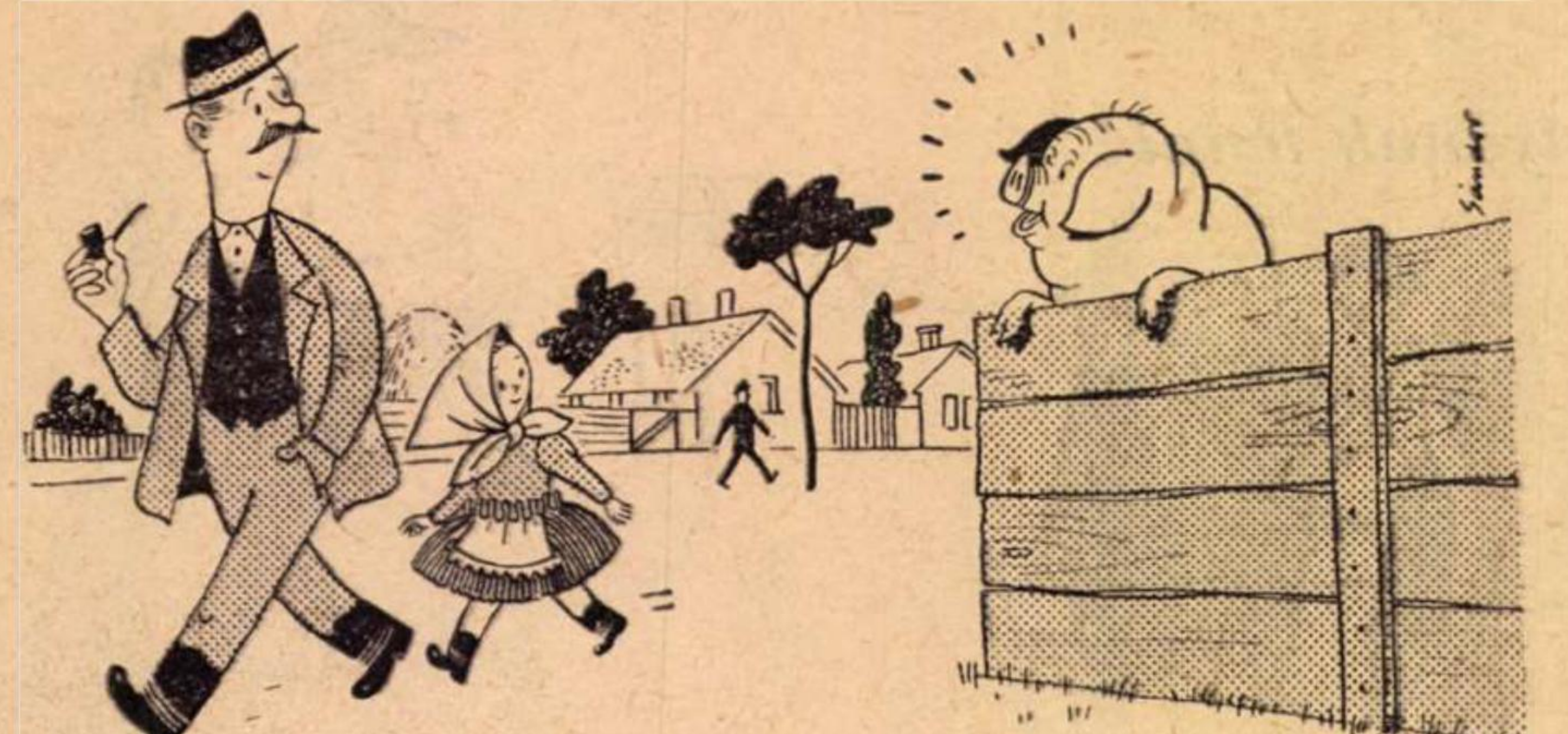

— Gazduram ... vigyen el néha engem moziba ...

— Annyira szereted a filmeket?

— Dehogy! Hallottam, hogy a moziban két és fél vagon kukoricát tárolnak.

HOL AZ OLAJ?

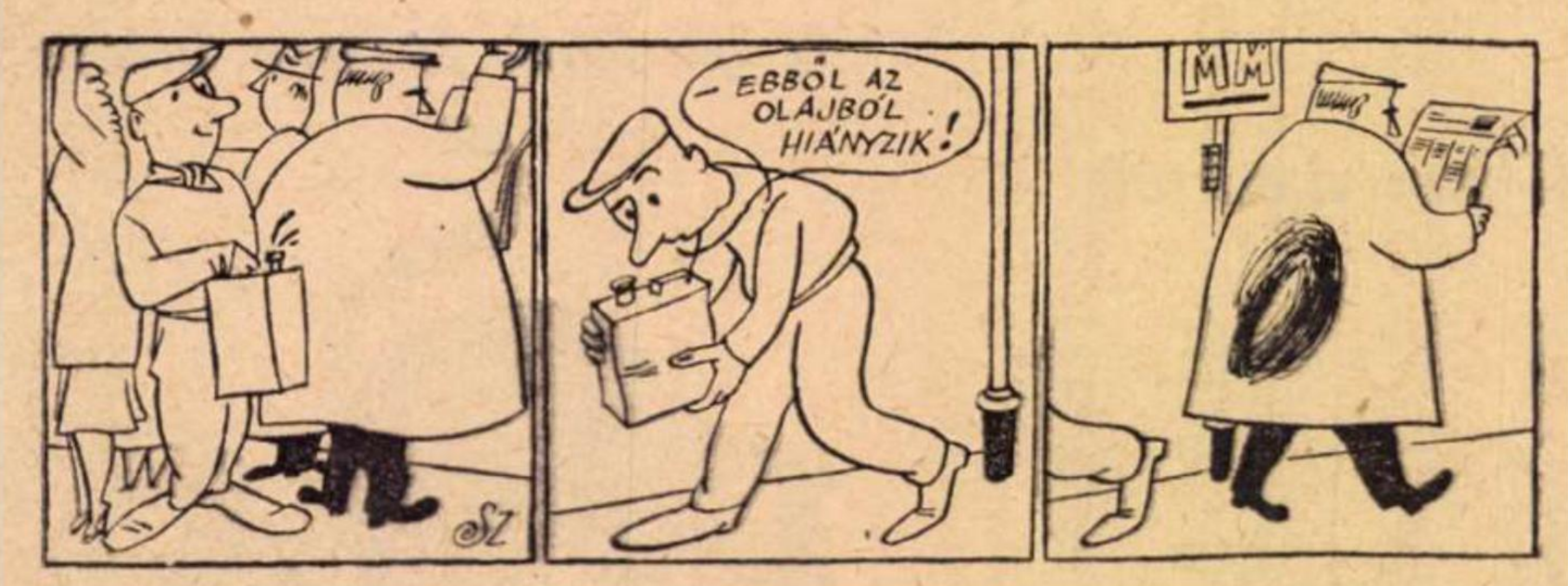

Jogtalan reklamálás

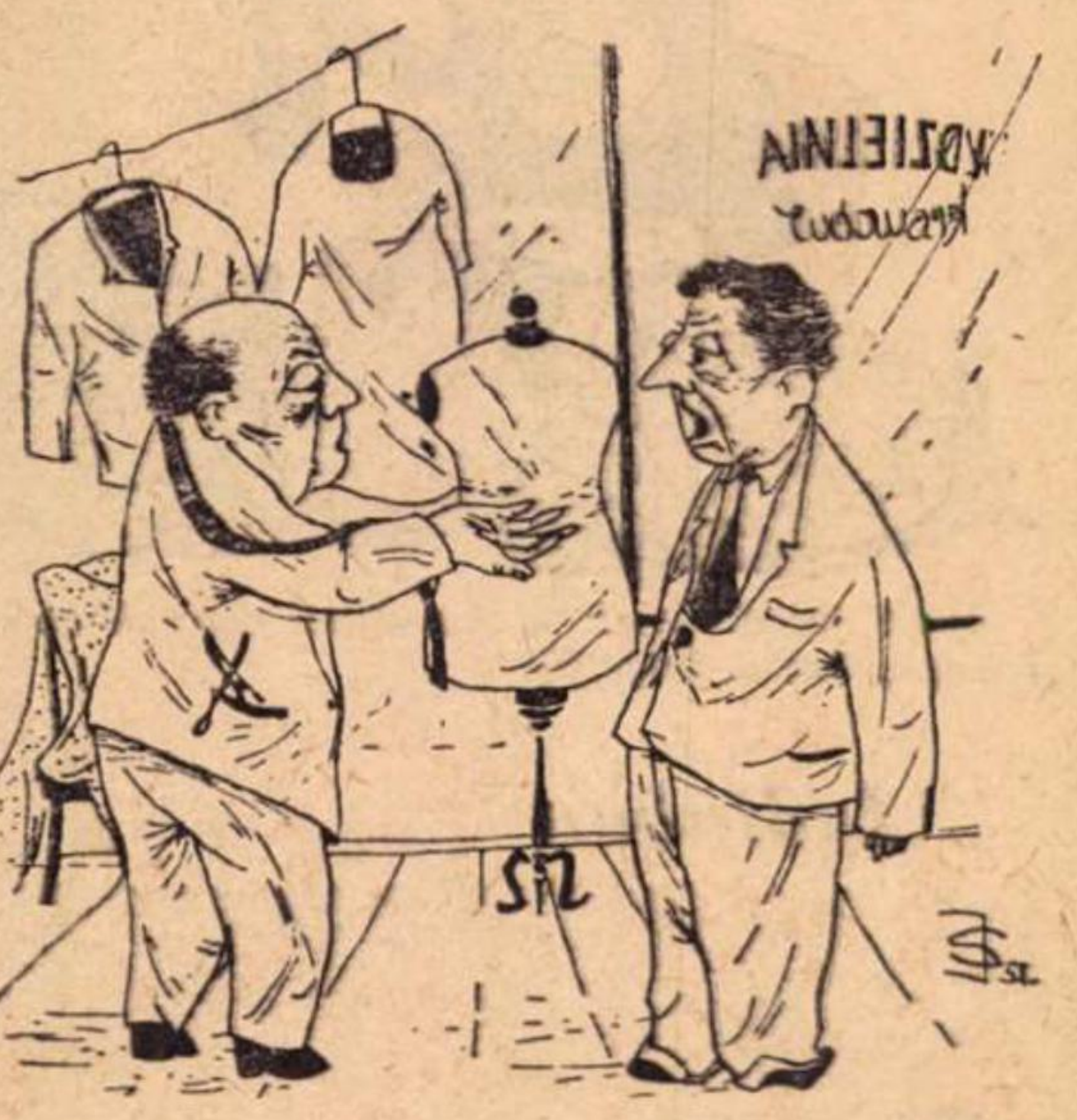

— Nem, uram, ez nem a mi hibánk! A kisipari szövetkezet kifogástalanul szabta ki a ruhát ... Az a baj, hogy uraságod alakja igen előnytelenül fejlődött ...

(A varsói Szpilkiből)

Magasépítkezés

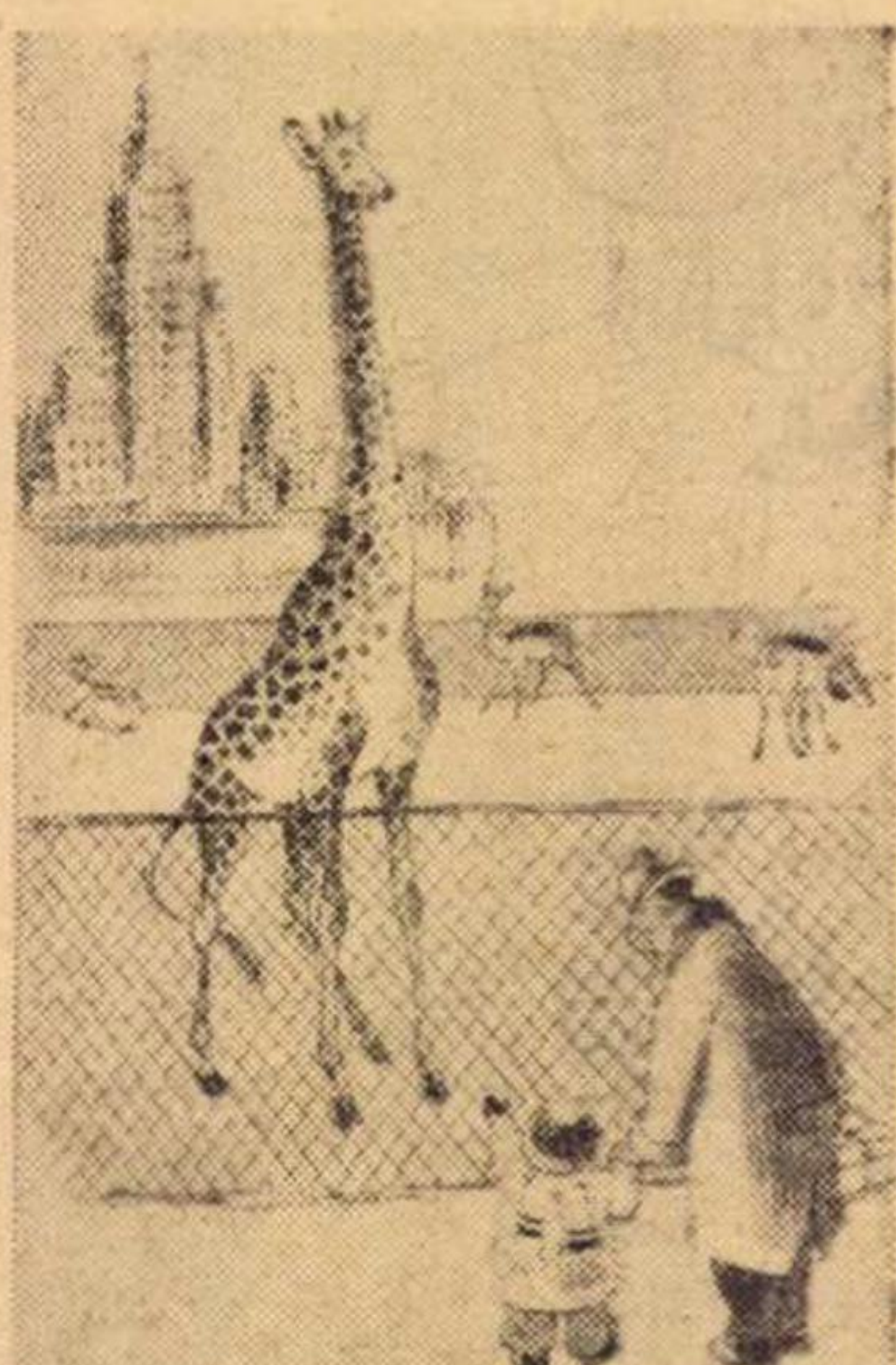

— Papa, ezt is nemrég építették?

(Az Ogonyokból)

Sok helyen nem tiszták a brigádszállások

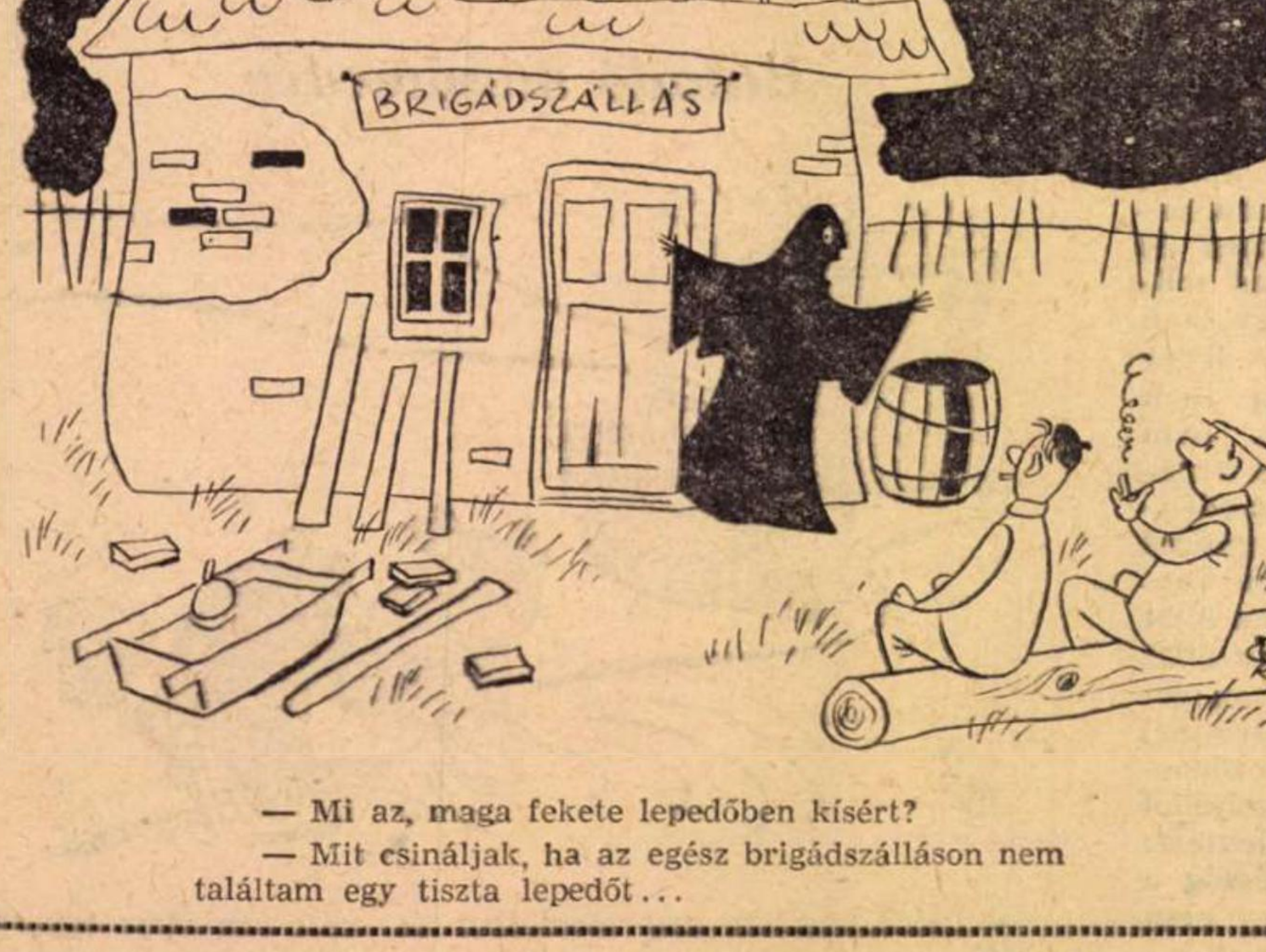

— Mi az, maga fekete lepedőben kísért?

— Mit csináljak, ha az egész brigádszálláson nem találtam egy tiszta lepedőt ...

Az Attila utcai gyerekek között

Egy kopasz kisfiú veszettül kolompolt, s ez a fülhasogató zaj felverte az Attila utca vasárnap délelőtti csendjét. A kisfiú mögött két gyerek rozoga kiskocsit húzott, amely minden kerékfordulásnál szánalmasat nyikorgott. Hátulról három gyerek tolta a szekeret, de csak úgy előkelően, egy-egy ujjal támogatva az önkéntes lovacskákat. És fenn, a kocsi sima lapján ült a díszes menet hetedik tagja, egy ötéves-forma szeplős kisfiú, aki velőtrázó bőgéssel tette színessé a kolompoló-nyikorgó-zötyögő hangzavart.

— Miért bántjátok azt a kicsit? — támadtam a nagyobbakra.

— Mi bántjuk? Dehogy bántjuk! A mamájától kapott egy pofont ... Igaz, Pulykatojás?

— Igenis, hogy bántanak — felelt a szeplős kisfiú a könnyei között hálásan, hogy a védelmére keltem —, nem akartak bevenni a gyűjtésbe, mert kicsi vagyok és jövőre megyek csak elsőbe ... — itt már mosolygott —, de hoztam nekik egy gyönyörű kávédarálót tiszta rézből, hogy befogadjanak és be is fogadtak, de akkor jött a mamám, adott egy pofont és visszavette a darálót ... De én már ittmaradtam ...

A kolompos újra rázni kezdte a kolompot és a menet elindult volna, ha meg nem kérdezem:

— Miért kell ez a rettentő zaj? Beleőrül az ember! Csendben nem lehet vasat gyűjteni?

— Ez hozzátartozik — felelte a legidősebb fiú, akit a többiek kapitánynak szólítottak —, a felnőttek a kolompolásra megundorodnak a vasféléktől, ami otthon csak kacat és beadják. Tetszik tudni, hogy Öcsi mennyi vasat kolompolt ki a mamájától? Majdnem egy egész mázsát! Három napig egyfolytában kolompolt otthon ...

A kedves kis társaság érdekelt, s ezért megkértem őket, hadd tartsak velük. Megtudtam, hogy Pulykatojás kivételével mindnyájan az Attila utcai általános iskola tanulói és most vasgyűjtési versenyben vannak. Amikor megkaptam a belépési engedélyt, csatlakoztam a kocsitolókhoz és tovább indultunk.

— Miért nem megyünk be minden házba? — kérdeztem a szomszédomat.

— Mert már sok helyen gyűjtöttünk — hangzott a hideg válasz, aztán bizalmasabban folytatta —, és előfordult, hogy a kanálisfedőket is összegyűjtöttük ... Oda újra nem megyünk ...

Végre veszélytelen területre értünk, bementünk egy házba és elkezdtünk gyűjteni. A kis kopasz Öcsi veszettül kolompolt, mi többiek pedig páronként bekopogtunk a lakásokba. Pulykatojást a kapitány vitte magával, engem, a gyakorlatlant pedig szomszédom, az alvezér.

Nem ment könnyen a dolog, de azért mégis sikerült összeszednünk néhány rozzant kályhacsövet, ósdi gyertyatartót, s egy kályharostély földi maradványait.

Az udvaron bő zsákmány várt már ránk. A fiúk jól dolgoztak. Hamar megtelt a szekér. Volt ott ócska bilitől kezdve egészen a kiszolgált csillárig az égvilágon minden, ami kacat, ami csak felesleges lom a háznál, s a kohóban acél lehet belőle. Kályhaellenző és görbe függönyrúd, sodronymaradványok és súlyzó ...

Adler Margit, az átvevőhely vezetője, éppen egy kislánnyal számolt, amikor csörömpölve megérkeztünk. A tizenkét esztendős Járai Mónika kilencvenhárom kiló papírt hozott be háromszorra talicskán, és most 162 forint 60 fillért számoltak a kezébe. Pulykatojás sárgán az irigységtől meg is jegyezte:

— Ez igen! Szép teljesítmény ... Pedig csak lány ...

Tömegesen érkeztek a lányok. Gyöngypál Marianne vaslemezt cipelt, Bátonyi Alexandra bádogot. Az én brigádom minden lányt előreengedett. Nem voltunk hívei az egyenjogúságnak. Tudtuk, hogy velünk sok munka lesz, nem adjuk olcsón a keresményünket. Először is pontok kellettek nekünk, hiszen versenyben áll az iskola.

— Hát pénz? Pénz nem kell? — kérdezte Adler Margit, amikor a lemért vas után mindenkinek a vasgyűjtő-lapjára igazságosan ráragasztotta a vasgyűjtő-bélyeget.

A kapitány már tartotta is a markát:

— Hogyne kéne! Kirándulni megyünk ...

Szép kis summát kapott, futotta belőle kirándulásra.

— Jöjjön velünk a Hűvösvölgybe, meghívjuk! — mondta aztán a kapitány, amikor búcsúzkodni kezdtem, de én udvariasan visszautasítottam a meghívást.

— Akkor magának pénz jár — vágott közbe az alvezér —, hiszen segített!

— Nem fogadom el — tiltakoztam.

— Mi meg a munkáját nem fogadjuk el ingyen! — önérzeteskedett Pulykatojás.

— No, ha mindenképpen meg akartok ajándékozni, adjátok nekem a kolompot! — javasoltam, és Öcsinek becsületére válik, már nyújtotta is.

Kellemes, vidám vasárnap délelőttöt töltöttem el az Attila utcai gyerekek között. Dolgoztunk és játszottunk. Játszva komoly munkát végeztünk.

Csak a kolomp ne lett volna!

O. Gy.

Forgalmi akadály

Fönt, magasan egy ág fölött
Pillantotta meg két kölyök,
Majd egy vasutas, meg egy dajka
Felejtette a szemét rajta,
Később egy fiú és a hölgye.
Ez volt a csődület törzse.
Pár iskolás jött. Gyűlt a népség.
Nem látja? Ott, a csöppnyi kékség ...
Az kék? Én úgy látom sárga!
Mi itt a látnivaló tárgya?
Egy kislány (hajába másni):
Jaj, fel kellene érte mászni!
És mint egy megbűvölt, úgy áll.
Egy sofőr bőszen rádudál,
De aztán okosabbat gondol,
Ő is kiáll a forgalomból.
Már bolyba gyűlnek, mint a hangyák,
Egy rikkancs otthagyja standját,
A sarkon egy bazár bezár,
Ni, tényleg ott a kis madár!
Egy gyerek mászik föl ... Na, most!
Állítsák le a villamost.
Ugy csenget az a vad alak,
Elriasztja a madarat!
Mi az? Mi van kint? Zivatar?
Ablakot nyit pár hivatal,
A tollat gyorsan félrerakták,
Hadd pihenjenek most az akták
S mert most már mindenképp egál,
Az autóbusz szintén megáll,
Igy lett forgalmi akadály
A fán egy törpe papagáj.

KÁLMÁN JENŐ

Tornaóra helyett

Magyaralmáson bikaistálló van az iskola mellett.

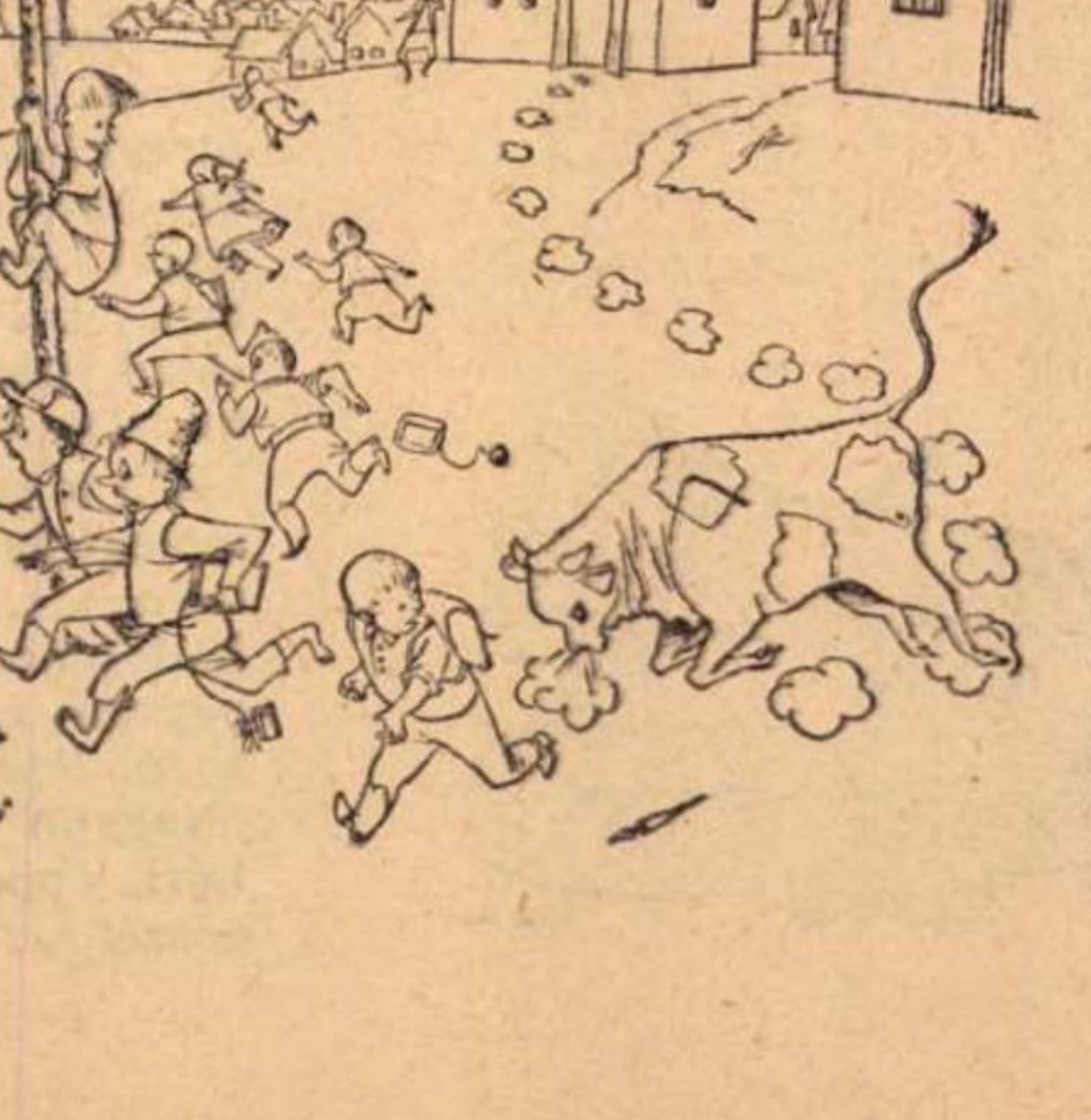

2 X 1
1
X
TIPPSZELVÉNY
játszva nyerhet a TOTÓN!

Kulturfront

Tájszínházi történetek

Bűn és bűnhődés

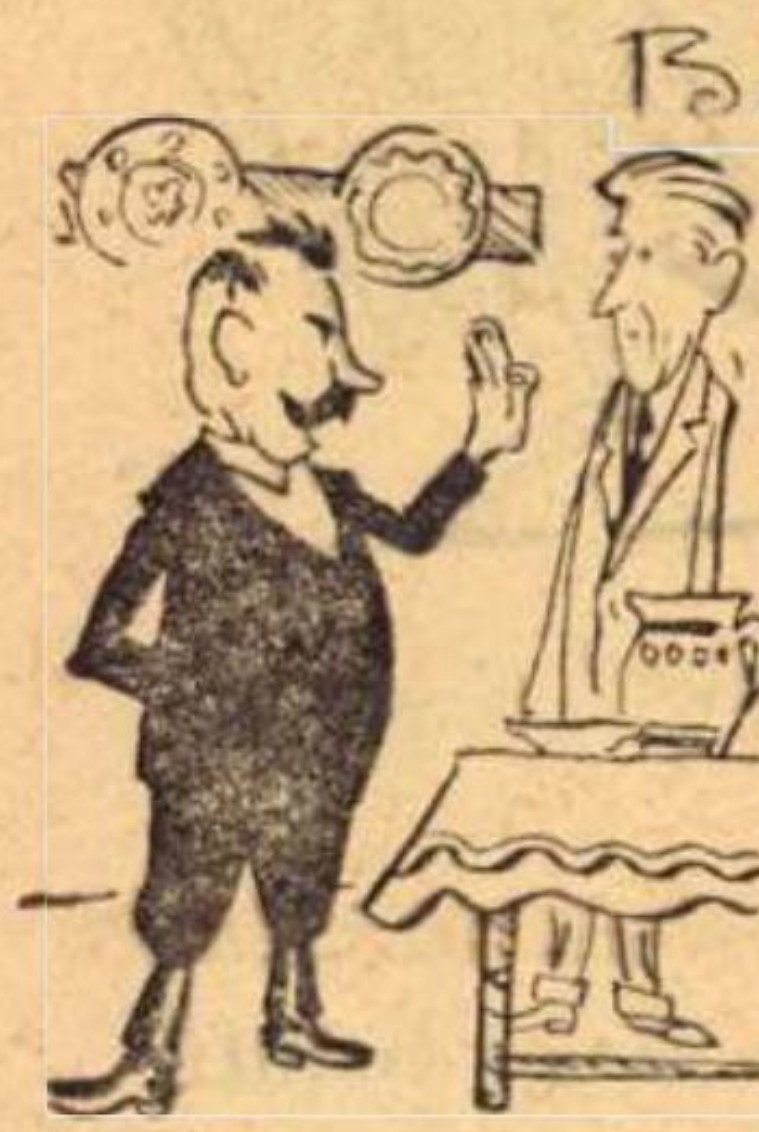

Egy faluban, ahol már azelőtt is ismertek bennünket, tragédiát adtunk elő. A falubéliek már az előadás előtt kijelentették, hogy estére valamennyiünket meghívnak vacsorára.

Nagy volt a siker. Egyik színészünk azonban kimaradt belőle. Az, aki a „rossz embert", az úgynevezett „intrikust" játszotta, s aki szerepe szerint akadályozta a fiatalok boldogulását, végül is halálukat idézte elő.

Házigazdánk különösen haragudott a tehetséges színészre. Többször súgva megjegyezte:

— Lám, lám, még mindig vannak ilyen emberek! Hogy tűrik meg maguk között, mondják? Én bizony ilyen emberrel nem ülök egy asztalhoz. Nem adok neki vacsorát!

És nem is adott…

Falrafestett ördög

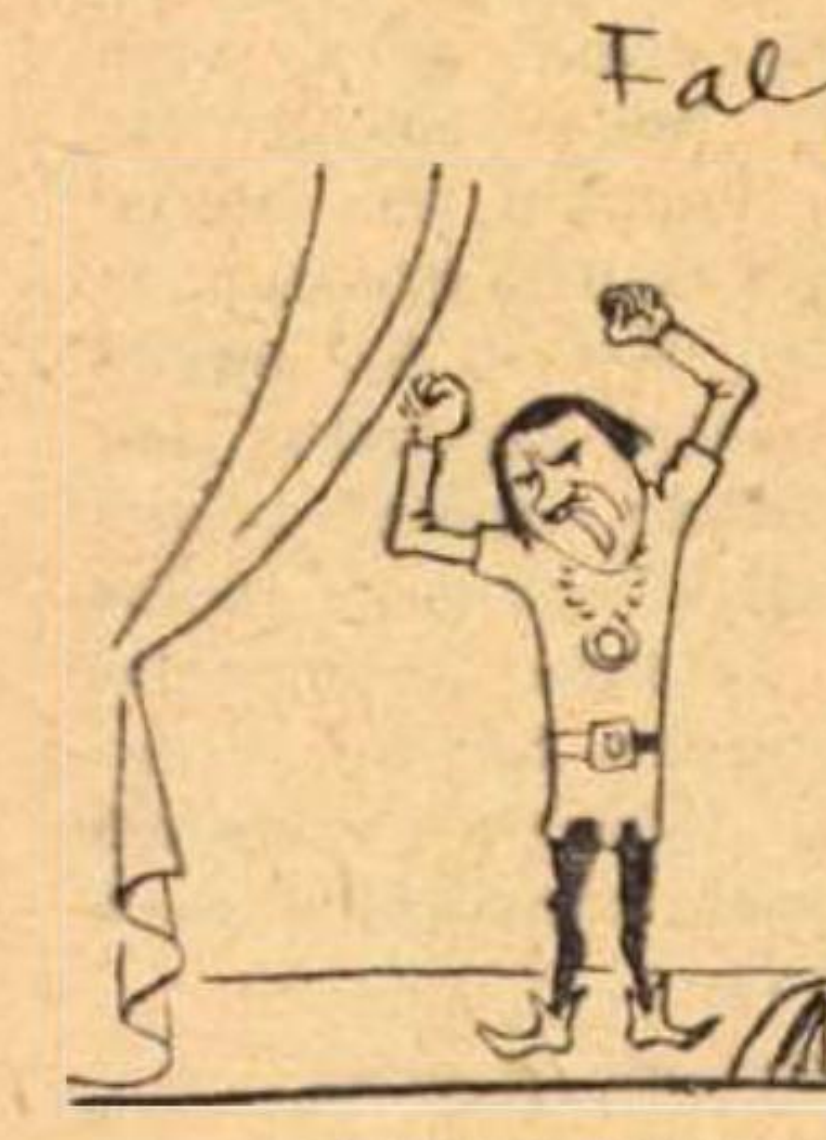

Esős időben érkeztünk a községbe, ahol egy vígjátékot adott elő az együttesünk. Mikor megkezdtük az előadást, dörgött, villámlott, zuhogott az eső. A harmadik felvonásban a színpadon — a szövegkönyv szerint — az egyik színész felháborodva kiáltott: „Hogy csapjon bele a mennykő az ilyen házba!" Ebben a pillanatban hatalmasat dörgött az ég, villámlott, a házban kialudt a villany, sötétség lett a színpadon és a nézőtéren. A dermesztő, néma csendet egy bácsika törte meg:

— Látja, kedvesem, nem jó falrafesteni az ördögöt, mert megjelenik. Most aztán süsse meg!

Boci, boci, tarka

A „Boci, boci, tarka" című operett előadásához két élő bocira lett volna szükségünk. A színház szervezőtitkára ellátogatott a helyi téeszcsébe, hogy kölcsönkérjen két borjút, természetesen illő „fellépti díj" ellenében. A téeszcsé elnök megígérte, hogy az előadás kezdetére a csoport két legszebb állatát házhoz szállíttatja.

Így is lett! Egy bácsika a kellő időpontban a két darabból álló „gulyával" megjelent. Titkárunk, amikor meglátta az állatokat, falfehér lett: a két kisborjú helyett két hatalmas termetű, tehénnek beillő üsző kérődzött az udvaron. Elképedve fordult az emberhez:

— De kérem, én nem tehenet, hanem kisborjút kértem. Miért nem azt hozott?

Mire a bácsika, bajuszát pödörgetve, büszkén így felelt:

— Mert a mi téeszcsénk nem akármilyen csoport. Mindenből a legjobbat adjuk. Vagy adunk borjút, vagy nem! És ha már adunk, akkor legyen kiadós.

Nyerges Ferenc

A humor KÖNYVÉBŐL

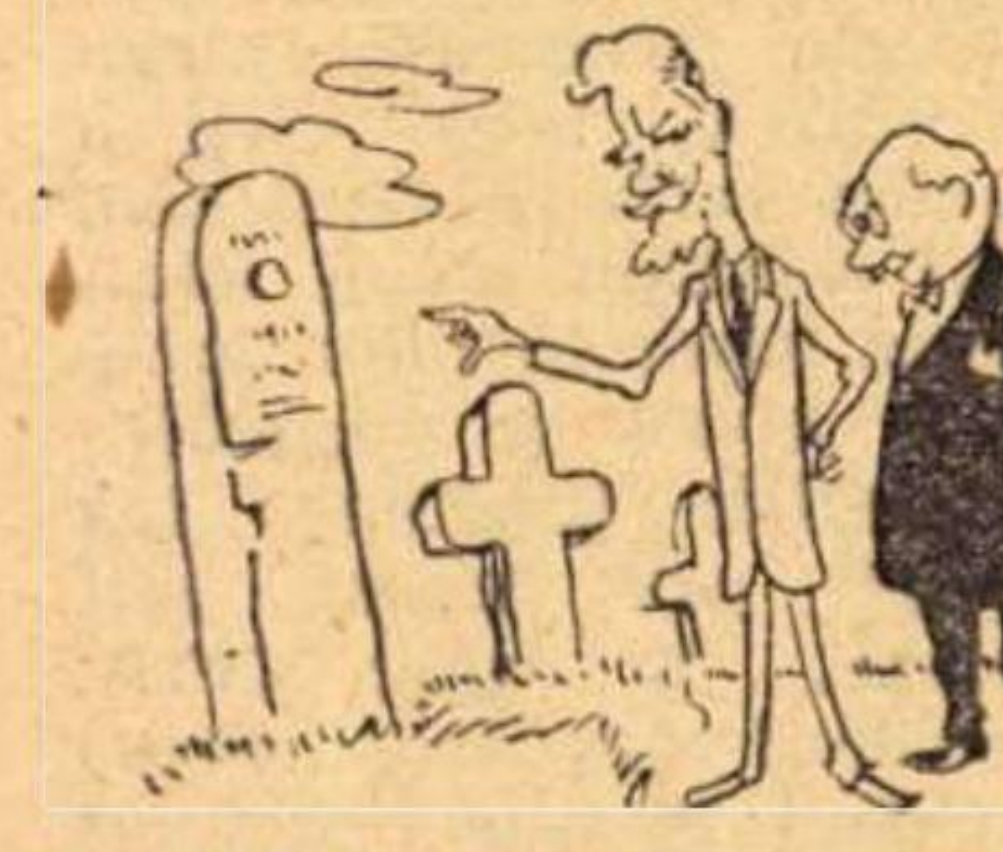

SHAW BERNARD, a begyöpösödött polgári életszemlélet leggúnyosabb ostorozója, magas írói jövedelme ellenére is oly szolídan élt, hogy méltán hirdethette: 150 évig akar élni. (Csakugyan erősen meg is közelítette a 100-at.) Hertfordshire-ben, egy St. Lawrence nevű eldugott kis faluban vásárolt villát magának, s itt írta legnevezetesebb műveit.

Egy alkalommal Henderson, Shaw életrajzírója élvezte az író vendégszeretetét s megkérdezte tőle, hogyan jutott eszébe épp Hertfordshire-ben villát venni.

— Jöjjön velem s megmutatom, hogy miért.

Azzal elvezette vendégét az öreg falusi templom melletti temetőbe. Itt egy régi sírkőre mutatott, amelyen ez a felirat állott: Jane Evertley. Született 1815-ben, meghalt 1895-ben. Élete rövid volt.

— Nos, gondoltam magamban, ha egy 80 éves asszonyról azt lehet itt mondani, hogy élete rövid volt, akkor ez a falu éppen nekem való.

„Lelkiismeretes" faliújság-felelős

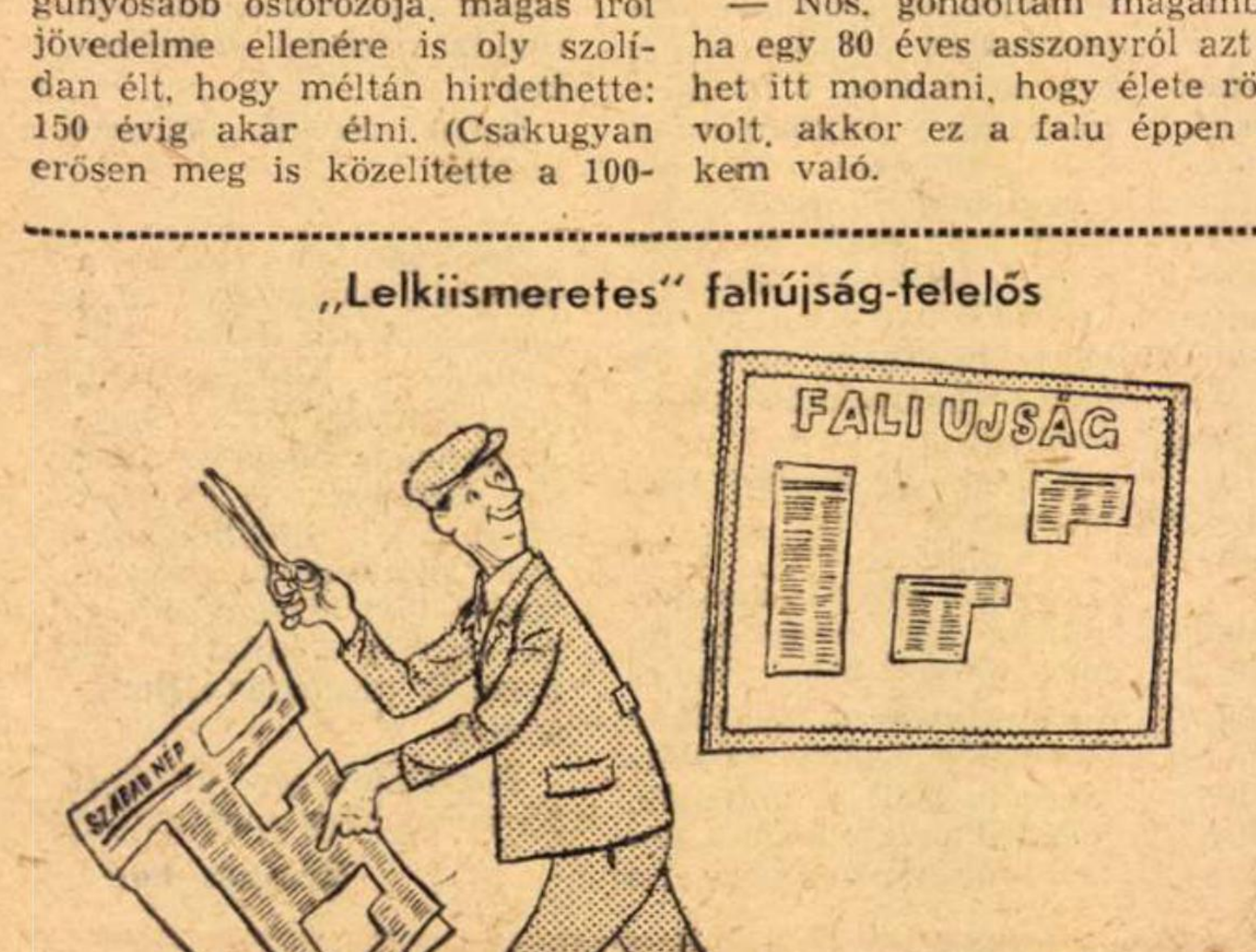

— Na, megint sikerült egy jó egyéni hangú faliújságot készítenem…

Rajzos hiradó

(*Sándor Károly rajzai.*)

Egy hirdetőoszlop és ami a pesti embernek eszébe jut róla

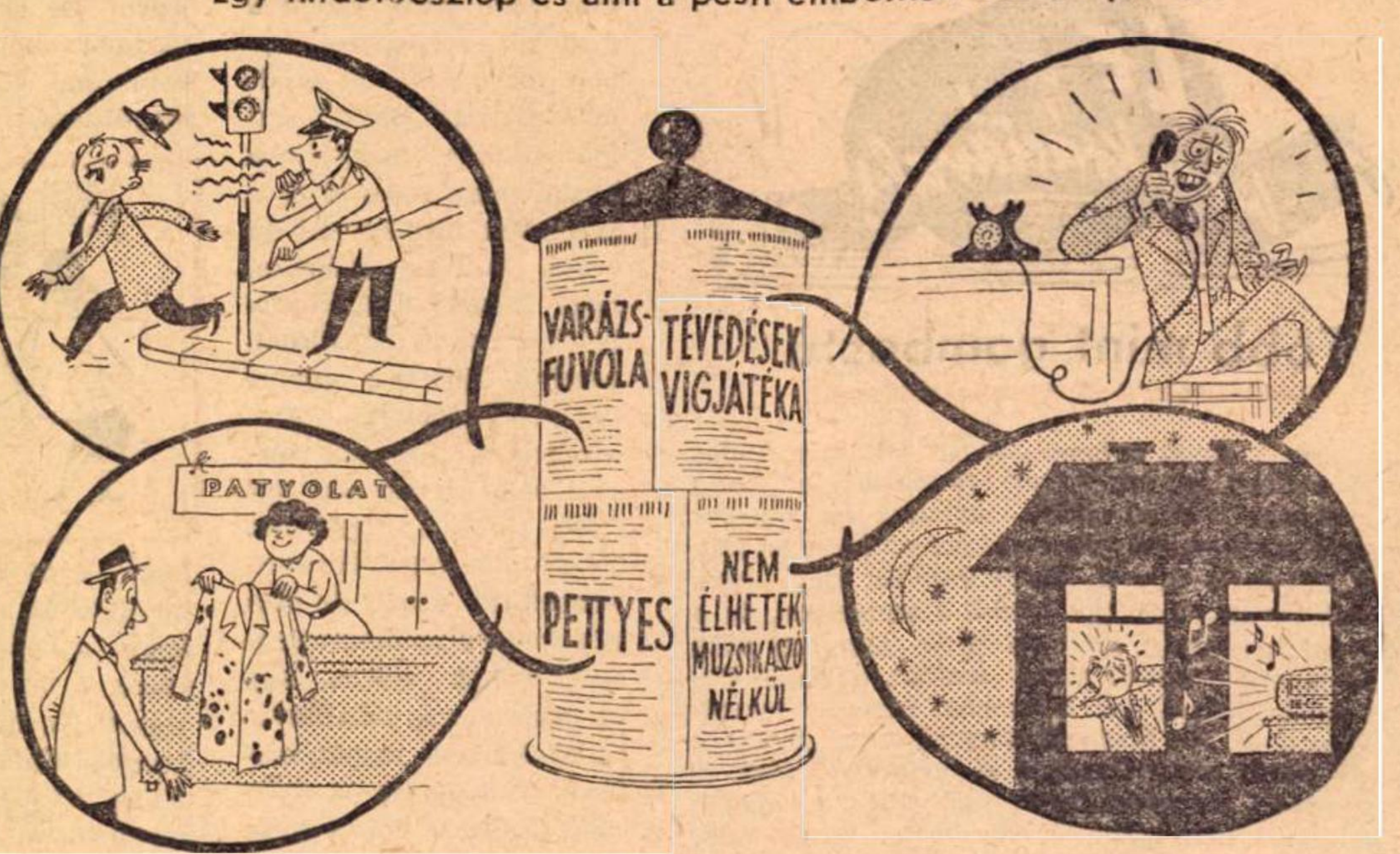

Honvágy

(Megszökött a Kecskeméten vendégszereplő lengyel cirkusztársulat motorbiciklizö medvéje)

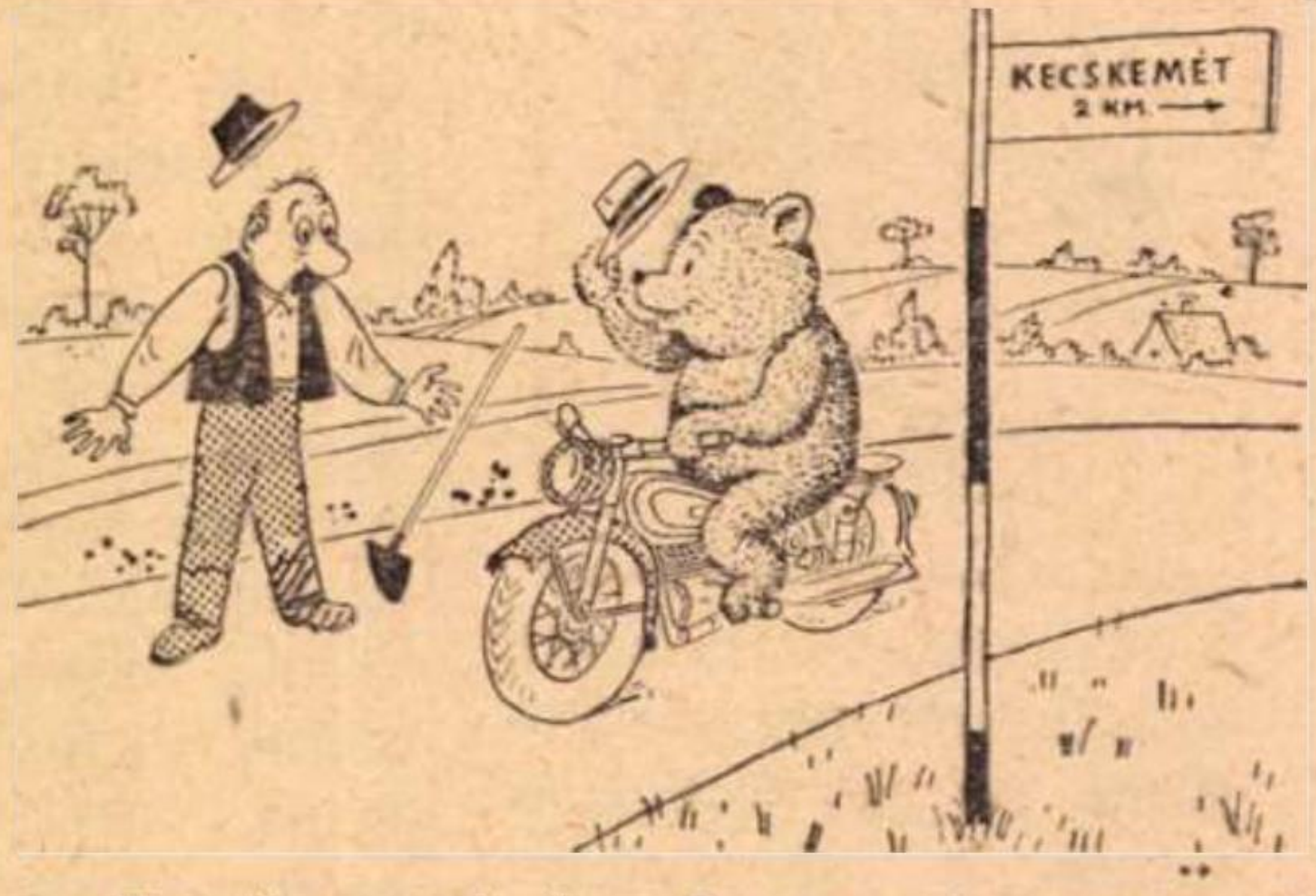
KECSKEMÉT 2 KM.

— Tessék mondani… brumm, brumm… jól megyek itt Varsó felé?…

Az Ikarus-gyártól vándor-gyerekkocsit kapott az Állami Népi Együttes

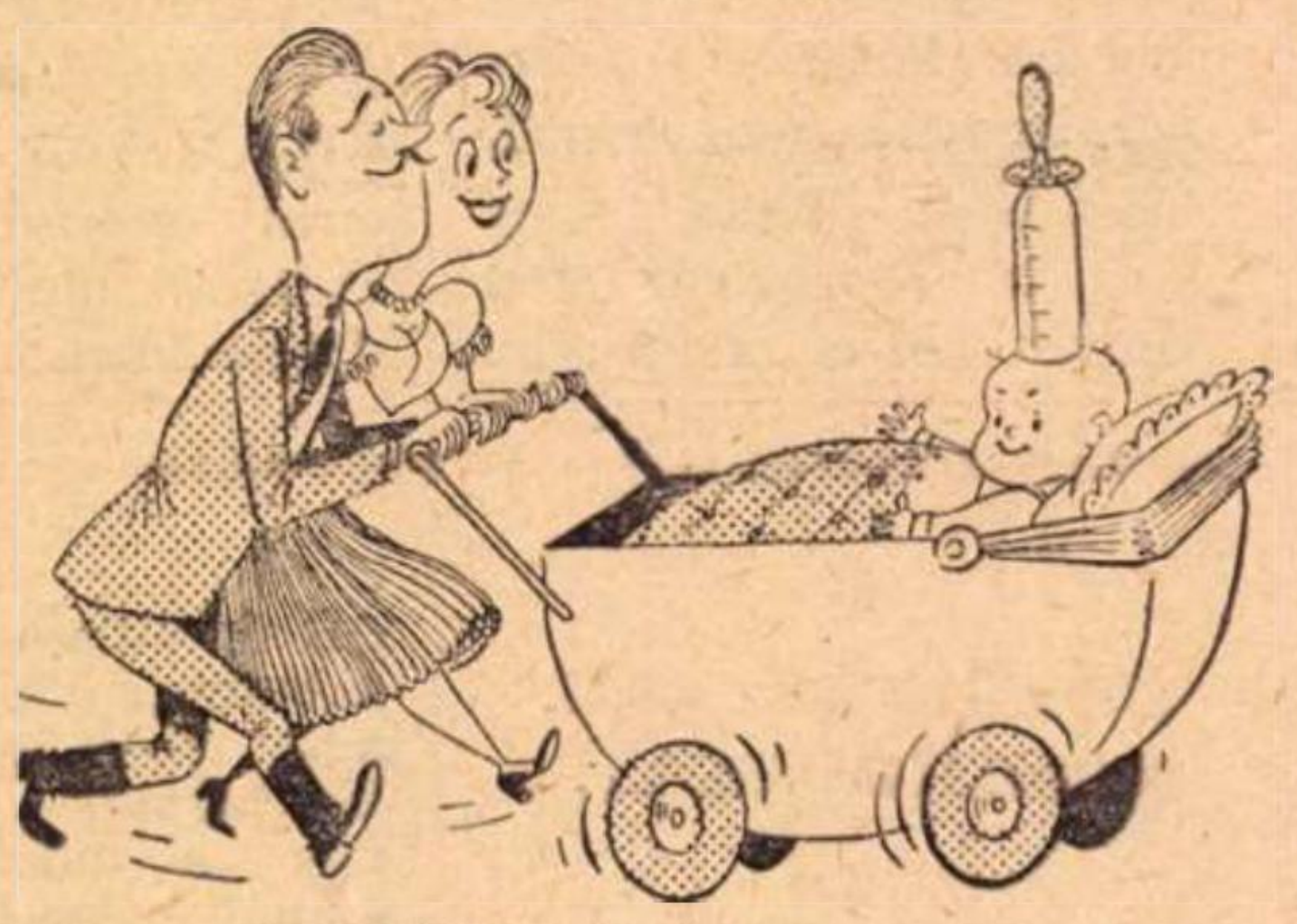

A legifijabb üveges-táncos

Dekorációs javaslatunk

a Katona József Színház előcsarnoka számára, a kiváncsi közönség érdekében.

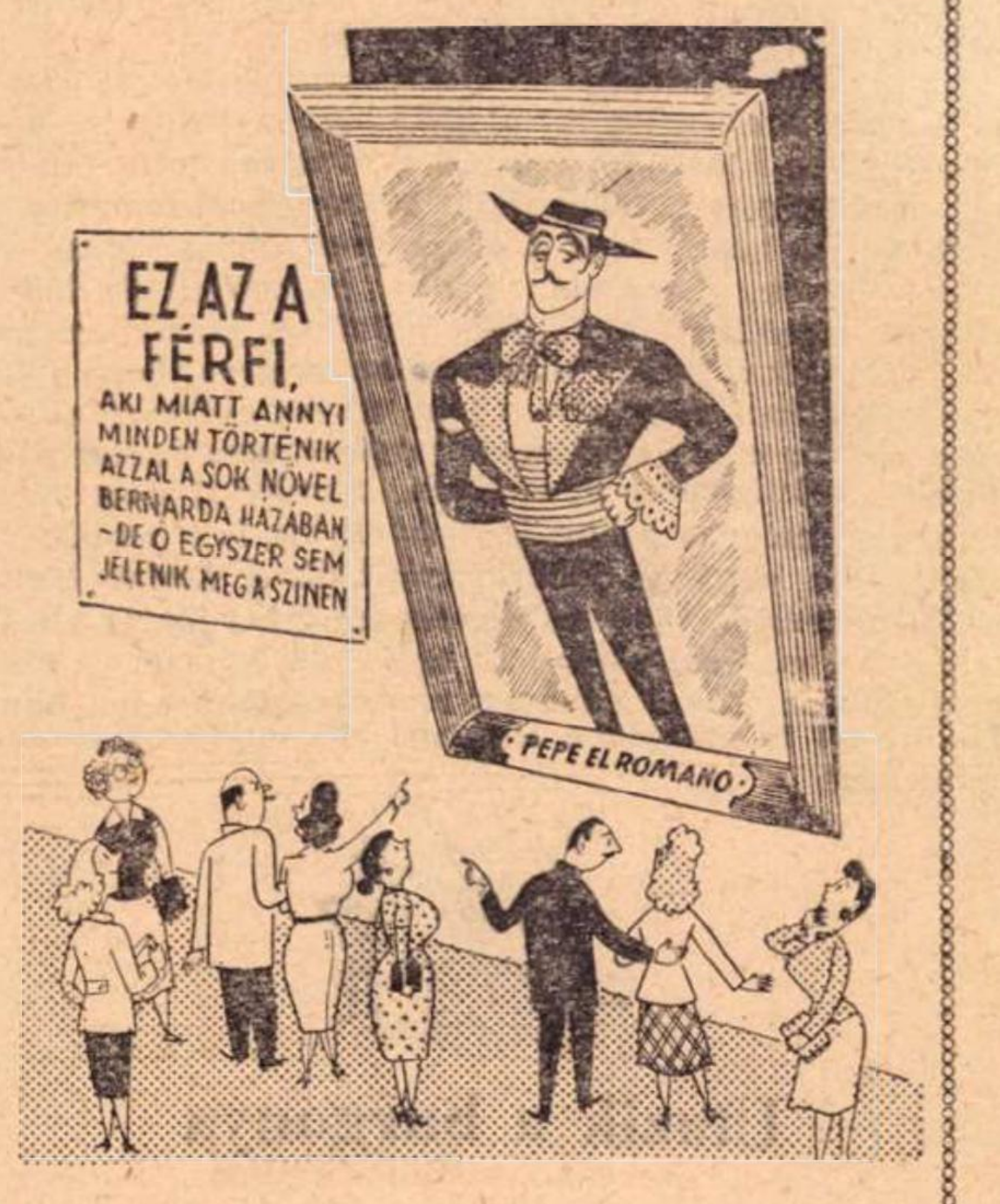
EZ AZ A FÉRFI, AKI MIATT ANNYI MINDEN TÖRTÉNIK AZZAL A SOK NŐVEL BERNARDA HÁZÁBAN, — DE Ő EGYSZER SEM JELENIK MEG A SZINEN
PEPE EL ROMANO

Őslény-kiállítás nyílt a Vidám Parkban

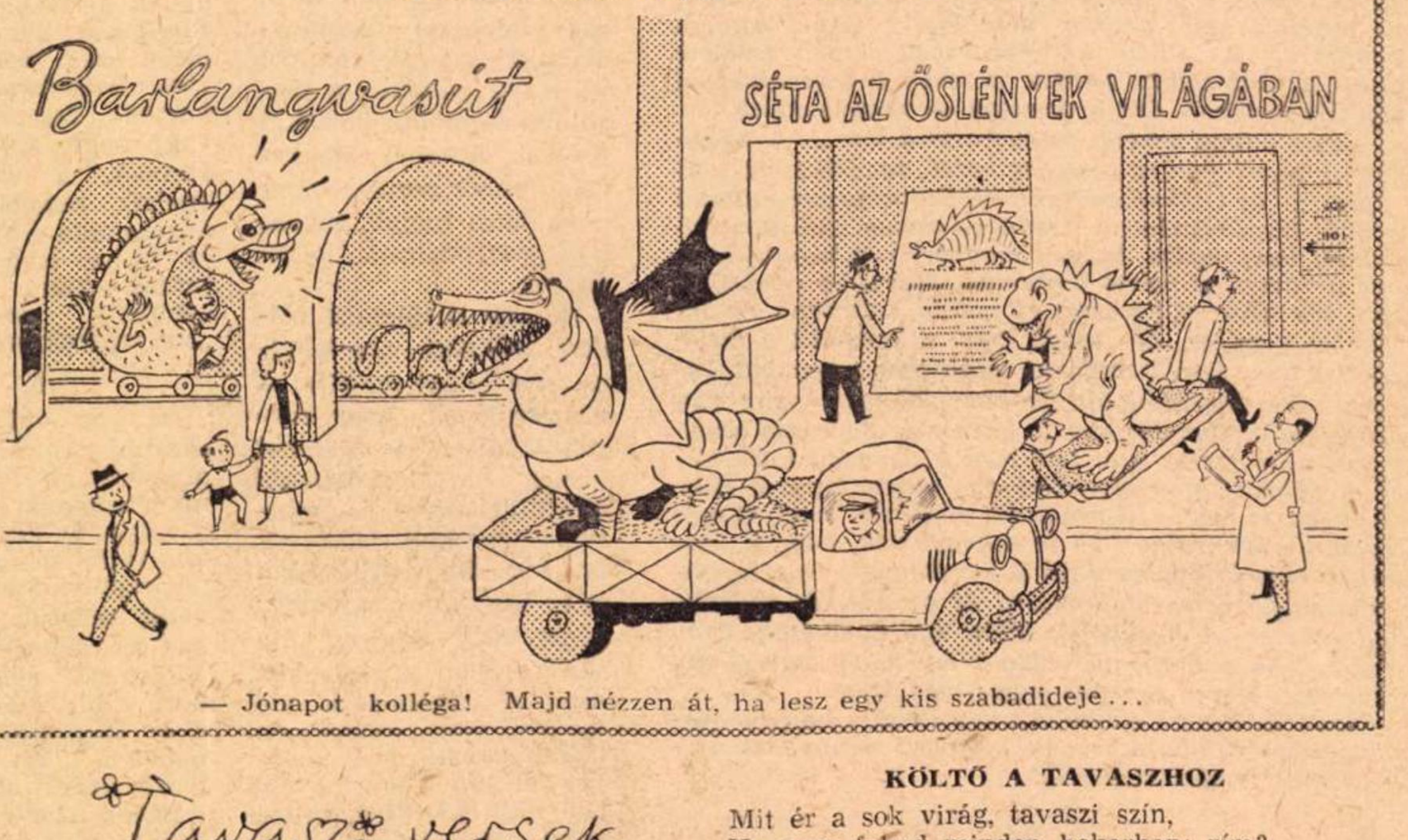

— Jónapot kolléga! Majd nézzen át, ha lesz egy kis szabadideje…

Tavaszi versek

A TÉL A TAVASZHOZ

Tavasz! Tavasz! Ne nézz oly büszkén rám,
Csókolj kezet és mondd: Édes anyám!

A NYÁR A TAVASZHOZ

Siess Tavasz! Türelmetlenül várom,
Hogy elmúlj… Pedig Te vagy az ifjúságom.

AZ ŐSZ A TAVASZHOZ

Hiába vágyom rád, szívem hiába fáj;
A nyár közöttünk örök akadály,

KÖLTŐ A TAVASZHOZ

Mit ér a sok virág, tavaszi szín,
Ha nem fakad minden bokorban: rím?

ÖREGEMBER A TAVASZHOZ

Rossz már a szemem, — jőjj közelebb Tavasz!
…Hazugság… csalás… nem te vagy az…!

VÉNLÁNY A TAVASZHOZ

Tavasz! Nem szép, hogy észre sem veszel,
Néhány hónap… és te is ősz leszel.

A FÖLD A TAVASZHOZ

Érzem, hogy itt vagy, viszket az állam;
Hé, fiúk, kaszát! Nő a szakállam!

Zsoldos Andor

LE a bürokráciával!

Több mint gombostű

Ejnye ejnye, hogy milyen „haklis” lett ez a Ludas Matyi! — kiáltottam fel, mikor elolvastam a „Pedig nem is gombostű!” című cikket, amelyik egy magyar gyártmányú műanyagprésgép rejtélyes eltűnésével foglalkozott. Hát ez is valami, Matyikám? Ez csak egy gép és csak tizenhat hónapot feküdt a szabadban, de a száz ládányi importgép, amit én látok nap nap után Szob felé menve a vasúti sínek mellett, a Dunai Cementmű építkezésénél, már huszonhat hónapja fekszik a szabad ég alatt. Ha kíváncsi vagy rá, utazz le Vácra és a szobi vasút mellett magad is megtekintheted, és saját szemeddel meggyőződhetsz róla, hogy a ládában lévő alkatrészek már jóval rozsdásabbak lesznek, mint azé a bizonyos „egy darab présgépé”. Ha arra is kíváncsi volnál, hogy mi a véleménye a naponta arra utazó több ezer dolgozónak, akkor vonaton utazzál a tett színhelyére és hallhatod.

Dobozy István, a Magyar Acélárugyár dolgozója leveléből idéztük a fenti néhány sort és hakli ide, vagy oda, megfogadtuk a tanácsot, leutaztunk Vácra. A látvány még a mi edzett szemeinket is fennakadásra késztette. Láda, láda hátán, vagy mellett. A gyengébbecskék már széjjelestek és kikandikáltak belőlük a jövő drótkötélpályájának ötmillió forintra taksált alkatrészei. Az egyik rozsdásan, a másik pedig rozsdásabban. Szóval minden darab a maga módján.

Ezt a sivár látványt embermagasságnyi giz-gazok próbálják eltakarni a szemlélődő elől, de sikertelenül. Akárhogyan ágaskodik ugyanis a tavaszhajtotta fűféleség, csak az alsó ládákat tudja koszorújával beborítani. Érthetetlen, hogy ezek a ládák évek óta a szabad ég alatt telelnek, nyaralnak, pedig közvetlen közelében vannak a leállított téglagyár hatalmas szárító-hangárai. Ezek közül egy is alkalmas volna arra, hogy jótékony fedelével megvédje a jobb sorsra érdemes alkatrészeket. De a szárító-hangár magától nem tudott odamenni, költségkeret nem lévén, odavitetni nem lehetett, így azután a sokmilliós érték ma is a szabad ég alatt várja sorsának jobbrafordulását. A Ludas Matyi pedig az várja, hogy az illetékesek, akik idáig elmulasztották a gépalkatrészek tető alá hozását, e cikk megjelenése után, ha mással nem, legalább egynéhány ponyvával letakarják a ládákat. Ez egyszerű és nem is drága!

Utazik a burgonya

Gyerekek szoktak ilyesmiket kérdezni: „Apu, mi van messzebb, a Rákóczi út, vagy december?” „Apu, mit csinál a szél, amikor nem fúj?” „Apu, mennyi tizenegy?”. Az előbbi két kérdésnek semmi értelme sincs. a harmadik kérdés is csak a sopronmegyei Hegykőn indokolt. Ott a tizenegy — negyvenkettő.

Ez az állítás bővebb magyarázatra szorul. A Nagycenki Körzeti Földművesszövetkezet rendelkezést kért a Zöldség- és Gyümölcsértékesítő Szövetkezeti Vállalat hegykői kirendeltségétől tizennégy mázsa szabadon felvásárolt burgonyára. Szépen megkérték a hegykőieket, hogy a tizennégy mázsa burgonyát Sopronba rendeljék, mert oda alkalmi fuvarral el tudják szállítani. Az intézkedés megjött, de azzal, hogy a krumplit a fertőszentmiklósi vasútállomásra szállítsák vagonbarakás végett. Fertőszentmiklós tizenhat kilométernyire van Nagycenktől; ilyenformán a burgonya Sopronig negyvenkét kilométeres utat tett meg a tizenegy kilométeres út helyett. A nagycenkiek egy pillanatig sem állítják, hogy ez volt a legrosszabb elintézési mód; hiszen intézkedhettek volna úgy is a hegykőiek, hogy a burgonyát vigyék Nagycenkről a kecskeméti, vagy éppen a nyíregyházi vasútállomásra és ott rakják vagonba Sopron felé. A hegykőiek talán úgy gondolták, hogy nem árt, ha a burgonya világot lát, hadd legyen egy kis öröme, hiszen a végén úgyis megfőzik.

Csak arra nem gondoltak úgy látszik, hogy a burgonya ilyetén kéjutazásának költségei vannak és azokat nem a burgonya fizeti...

Kötelező masszírozás

Özvegy Biró Béláné három hete nem kapott a fürdőhöz melegvízet otthon, mert a kazánt javítják. Özvegy Biróné, aki idős asszony, megkérte a hugát, hogy vigye el őt a Széchenyi fürdőbe. Külön öröm volt a számára, hogy végre megláthatja belül a Széchenyi fürdőt, amelyet 1911-ben apja is segített felépíteni. Ami azonban a fürdőben történt vele, az már nem volt külön öröm a számára. Fürdő után ugyanis masszíroztatni akart, de várnia kellett, nyolcan-kilencen voltak előtte. Egy órai várakozás után kezdte rosszul érezni magát, magas vérnyomása és szívbaja lévén. A masszírozónő egy félóra alatt a várakozók közül csak kettőt masszírozott meg, a várakozás magas vérnyomás nélkül is túlhosszúnak ígérkezett. Igenám, de mi történjék a jeggyel? A dolog egyszerűnek látszott. Egy nő sajnálkozva mondta, hogy nem masszíroztathatja meg magát, mert nem tudta, hogy kint a pénztárnál kell venni hozzá a jegyet. Biróné át akarta adni a jegyét. De ekkor meglepő fordulat következett. A kabinosnő ezt kereken megtiltotta. Biróné és huga erre bement az igazgatóhoz és kérték, hogy a pénztár vegye vissza a fel nem használt jegyet. Az igazgató nyers hangon kijelentette, hogy a megváltott jegyet le kell masszíroztatni, rosszullét esetén hívni kell az orvost, súlyosabb rosszullét esetén nyolc napon belül vissza kell jönni, de a masszírozás alól nem lehet kibújni. Biróné huga végül is letette a szigorú igazgató asztalára a kötelező masszírozásra jogosító tiketteket és távozott. Biróné és huga nem a jegy árát sajnálja, hanem azokat sajnálja, akiknek esetleg hasonló ügyben a Széchenyi fürdő vezetőségéhez kell fordulniok. Mert azt nem tartják kizártnak, hogy van olyan szabály, amely szerint masszíroztató-jegyet visszaváltani nem lehet; de azt kizártnak tartják, hogy van olyan szabály, amely szerint ezt udvariatlanul, durván kell a dolgozókkal közölni.

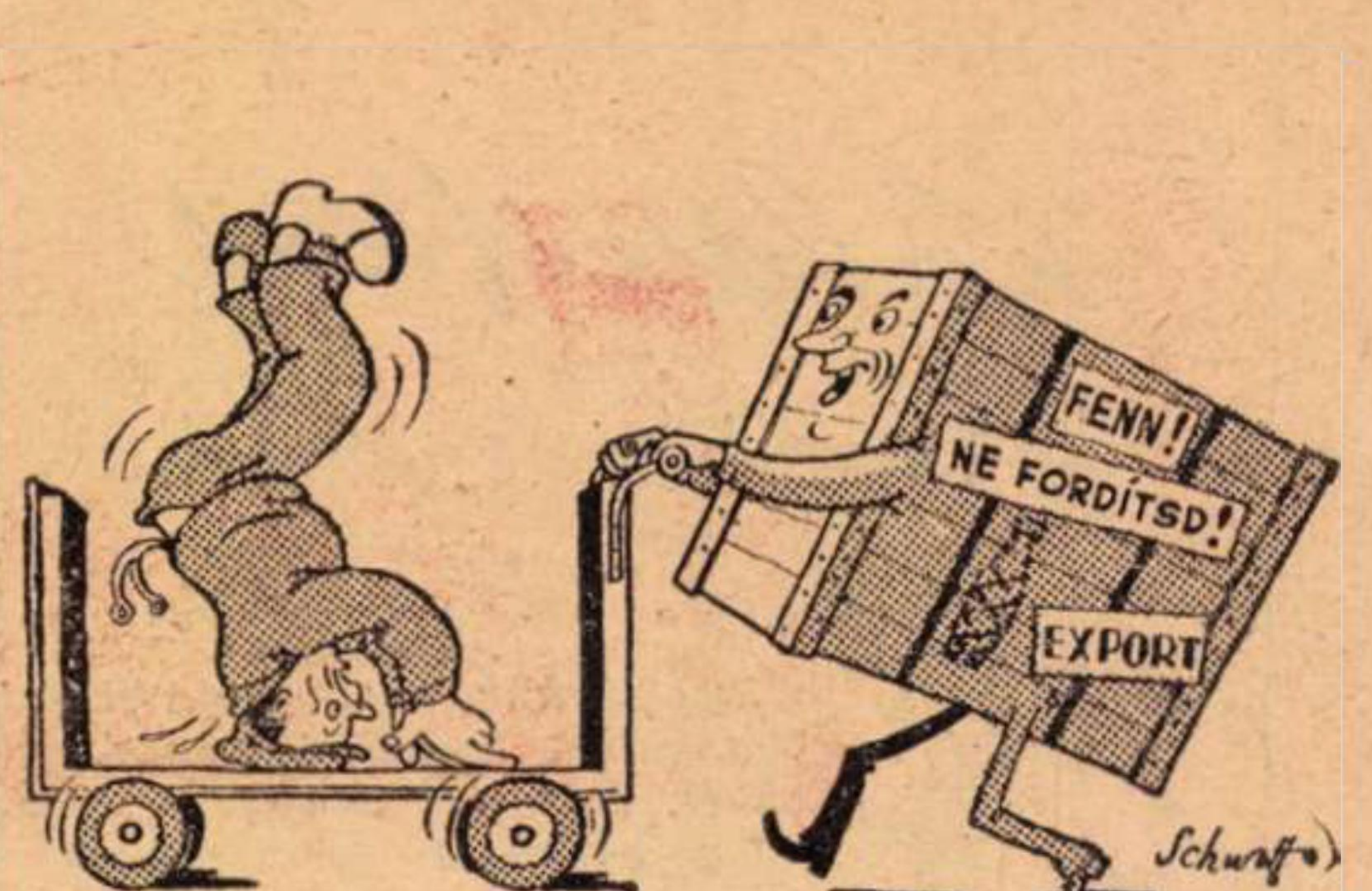
FENN!
NE FORDÍTSD!
EXPORT
Schwarz

— Na, most én szállítlak úgy téged, ahogy te szoktál engem!

Hány kérvény kell?

Még márciusban kérvényt küldtem a káli anyakönyvi hivatalba. Kértem, hogy küldjenek egy születési anyakönyvi kivonatot. A hivatal azonban nem válaszolt. Ugy gondoltam, elkeveredett a levelem és egy új kérvényt küldtem, most már ajánlva. Ez még április elején volt. Ezidáig azonban nemhogy anyakönyvi kivonatot, de még csak választ sem kaptam a kérvényekre. Hány kérvényt kell még írnom azért az egy anyakönyvi kivonatért?

Ifj. Gábor János
Bp., XIV., Mogyoródi u. 158/b.

Miért sárga belül?

Ez év áprilisában a Szabadság Áruházban vásároltam egy pár barna szandált 205 forintért. A szép, erős, jó külsejű szandál tervezője csak arra nem gondolt, hogy zoknit is szoktak hordani az emberek, mert a bélésből is sárgára van festve. Ez ugyan szemre szép, de nem sok örömet okoz, mert lassan az összes zoknim csikos sárga színben pompázik. Most hogyan tudjam eltüntetni a mindent megfogó sárgaságot a cipőmből és a zoknikról?

Schreiner Ernő
Bp., XXI., Ady Endre u. 85.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Rázzák a rongyot!” című közleménnyel kapcsolatban utasítást adtam a kerületi ingatlankezelő vállalatok vezetőinek, hogy a házirendben foglalt rendeletek betartását ellenőrizzék. A Fővárosi Tanács VB titkársága mozgalmi csoportjának figyelmét is felhívtam arra, hogy a lakóbizottságok adjanak segítséget a házirend rendelkezéseinek betartására.

Lontai Jenő,
a Lakásgazd. Ig. vezető h.

Három hónap óta húzódó ügyem végre elintéződött. A szakszervezeti segélyt megkaptam. Köszönöm!

Karsai Gáborné
Mezőtúr

Közbenjárásukra a IV kerületi Tatarozó Vállalat lakásomban megkezdte a javítási munkálatokat.

Szalai Lászlóné
Bp., IV., Tél u. 74.

KÖZÜLETECSKE, BLOKKOCSKA...

1.

Különböző kisebb-nagyobb közületek különböző kisebb-nagyobb havi, vagy negyedévi ellátmányösszeget kapnak, amiből vásárolni azonban a legapróbb-cseprőbb dolgokat is csak közületi blokkra lehet. Ebből azután, amint majd látni fogjuk, különböző bonyodalmak keletkeznek.

Ha egy közületnek például szüksége van lakatra, kiadja az utasítást a beszerzőjének, hogy hozzon lakatot. A beszerző elmegy a legközelebbi VASÉRT-boltba és megbízásához híven kér egy lakatot. Ott megkérdezik tőle, hogy milyent akar: kicsit vagy nagyot? Ha történetesen kicsit kér, mert a megbízatása kis lakatra szól, akkor azt mondják neki, hogy menjen el az Üllői út 32-ben lévő VASÉRT-boltba, mert 60 milliméternél kisebb lakatot csak ott lehet beszerezni. Namármost: vagy megveszi a nagyot, ami sokkal drágább, vagy időt, fáradságot és villamospénzt nem sajnálva, elmegy a megadott címre és megveszi a kis lakatot. S ezzel az ügy a közületi blokk szabályai szerint lezárul.

2.

Nem könnyebb az esete annak a közületi beszerzőnek sem, aki például 10 deka szeg beszerzésével van megbízva. Szegért ugyanis, legyen az kicsi, vagy nagy, egyenes vagy kampós, a város bármelyik részéből el kell kutyagolnia a Malinovszki út 53-ban lévő VASÉRT-boltba. Mert az összes közületi szegféleségek „oda vannak profilirozva.”

3.

De ha tárgyilagosak akarunk lenni, meg kell állapítanunk, hogy a boltok eladóinak sem rózsás a helyzete, különösen akkor nem, mikor a közületeknek előirányzott árukeret kimerül. Ilyen esetben az árut hajszoló beszerzőnek nem tudnak mást adni, csak útmutatást. Dicséretükre legyen mondva, ezt közületi blokk nélkül adják.

Egyes üzletek azonban ezen is túlteszik magukat, mégpedig egészen egyszerű módon: a közület által vásárolt áru ellenértékét „maszek blokkra” írják, utána rányomnak egy „Közület”-bélyegzőt és kész.

Szabály szabály, legfeljebb — átlépik.

4.

Továbbmenve a közületi blokkok göröngyös útján, azt is tudnunk kell, hogy egy közület egy közületi boltban egy napon csak 100 forint értékű árut vásárolhat. Ez is szabály. Méginkább bürokrácia. De a küzdeni tudó beszerzők ezt az akadályt is legyőzik: közös egyetértésben az eladóval, a 100 forintnál nagyobb összegű vásárlásnál két-három közületi blokkon megosztják az összeget, és így, noha kétháromszáz forintot is kitesz az összeg, a közületi vásárlást szabályosnak kell elismerni. Az így megosztott blokkokon most már csak a dátumokat kell az elkövetkezendő napok egyikére, vagy másikára átírni és máris hivatalosan elszámolható.

Hiába, gyakorlat teszi a mestert.

5.

Most pedig térjünk vissza az ellátmányra, mert az se kutya. Egyes közületeknek az ellátmány összegével záros határidőre el kell számolniok, mégpedig úgy, hogy a következő hónapra egy fia fillért sem szabad az előző időszakról átvinni. A bonyolult vásárlási csatában megmaradt összeget vissza kell utalni annak a felettes szervnek, ahonnan az ellátmányt kapták. Ezek a fennmaradt összegek rendszerint olyan kicsinyek, hogy még a legügyesebb beszerző sem tud kitalálni olyan felesleges vásárolnivalót, amelyik ebből a törmelékösszegből kitellene. Igy tehát azt vissza kell utalni. Az egyik XVIII. kerületi általános iskola például 20 fillért küldött vissza ellátmányából a 2 841 815—4. számú ellátmány-számlára a kerületi tanács oktatási osztályának.

Nesze neked takarékosság!

*

Sorolhatnánk tovább a közületi blokkokkal és a vásárlásokkal folyó különböző furcsaságokat, mert van bőven... Annyira van, hogy az még az ÁEK-nak is feltűnt ezeknek a blokkocskáknak időrabló és bürokráciát hízlaló ténykedése, és keresi, kutatja az ésszerű megoldás lehetőségeit.

Fogadjunk egy közületi blokkba, hogy megtalálja!

Bernáth Ede

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GADOR BELA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYORGY** (felelős szerkesztő), **GASPAR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat Igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA